

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATEI GENERALE
DOAMNA TAMARA ČAPETA
prezentate la 14 septembrie 2023¹

Cauza C-115/22

SO

cu participarea:

**Nationale Anti-Doping Agentur Austria GmbH (NADA),
Österreichischer Leichtathletikverband (ÖLV),
Agenția Mondială Antidoping (WADA)**

[cerere de decizie preliminară formulată de Unabhängige Schiedskommission (Comisia Independentă de Arbitraj, Austria)]

„Cerere de decizie preliminară – Articolul 267 TFUE – Definiția «instanței» – Cerere de decizie preliminară formulată de o instanță națională antidoping – Protecția datelor cu caracter personal – Regulamentul (UE) 2016/679 – Articolul 5 – Articolul 6 – Legalitatea și necesitatea publicării online a datelor cu caracter personal ale unei persoane care a încălcat regulile antidoping – Articolul 9 – Încalcări ale reglementării antidoping ca «date privind sănătatea» – Articolul 10 – Încalcări ale reglementării antidoping ca «date cu caracter personal referitoare la condamnări penale» – Instanță națională ca «autoritate de stat»”

I. Introducere

1. *Citius, Altius, Fortius*; mai repede, mai sus, mai puternic. Ca puține altele, mottoul olimpic surprinde dorința omului de a atinge noi performanțe. Presiunea de a câștiga poate duce însă la tentația de îmbunătățire a performanței prin utilizarea anumitor substanțe interzise.

2. Prezenta cauză se înscrie într-un astfel de context. Reclamanta este o sportivă profesionistă austriacă. Ea a fost declarată vinovată de încălcarea reglementării antidoping. În consecință, autoritatea națională antidoping din Austria a publicat pe site-ul său internet accesibil publicului numele acesteia, informații privind încălcarea comisă și perioada de suspendare.

¹ Limba originală: engleza.

3. Această practică este compatibilă cu Regulamentul general privind protecția datelor (denumit în continuare „RGPD”)?² Aceasta este, pe scurt, principala întrebare de fond adresată Curții. Cu toate acestea, întrucât cererea de decizie preliminară provine de la un organism care nu este o instanță „clasică” în cadrul organizării sistemului judiciar din Austria, în prezenta cauză se ridică de asemenea problema admisibilității.

II. Istoricul cauzei și întrebările preliminare

4. Deși utilizarea stimulentei pentru îmbunătățirea performanțelor fizice a caracterizat competițiile umane încă de la începutul istoriei³, sistemul de control antidoping, astfel cum îl cunoaștem, datează abia din anul 1999, odată cu crearea Agenției Mondiale Antidoping (denumită în continuare „WADA”) și cu intrarea în vigoare, în anul 2004, a Codului mondial antidoping (denumit în continuare „WADC”)⁴. Ultima sa versiune datează din anul 2021.

5. Chiar dacă WADC este un instrument juridic privat, eficacitatea sa este asigurată de Convenția internațională a Organizației Națiunilor Unite împotriva dopajului din 2005⁵. Toate statele membre sunt semnatare ale acestei convenții. Articolul 4 din aceasta prevede că dispozițiile WADC *nu* fac parte integrantă din convenție și *nu* au efect direct în dreptul intern. Cu toate acestea, prin aceeași dispoziție, statele-părți s-au angajat să respecte principiile WADC. Acest angajament, care include cerința WADC de publicare online a încălcărilor reglementării antidoping, este transpus în sistemele juridice ale statelor membre în diferite moduri⁶.

6. Prezenta cauză provine din Austria, unde controlul antidoping este reglementat de Anti-Doping-Bundesgesetz 2021 (Legea federală austriacă antidoping din 2021) (denumită în continuare „ADBG”).

7. Între anii 1998 și 2015, SO (denumită în continuare „reclamanta”) a fost sportivă profesionistă în Austria. Reclamanta și-a reprezentat țara în cadrul competițiilor internaționale ca membră a echipei federației austriece de atletism. Ea a deținut, de asemenea, funcții de conducere și de reprezentare în cadrul mai multor cluburi sportive austriece.

8. În anul 2021, pe baza rezultatelor investigației efectuate de Bundeskriminalamt (Biroul Federal al Poliției Judiciare, Austria), Unabhängige Dopingkontrollenrichtung (Organismul Independent de Control Antidoping, denumită în continuare „NADA”) a depus o cerere de control la Österreichische Anti-Doping-Rechtskommission (Comisia Juridică Austriacă Antidoping, denumită în continuare „ÖADR”).

² Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1).

³ Müller, R.K., „History of Doping and Doping Control”, în Thieme, D., și Hemmersbach, P. (ed.), *Doping in Sports*, vol. 195, Springer, 2010, p. 2 (în care se explică faptul că utilizarea remediilor și a substanțelor pentru îmbunătățirea performanțelor sportive datează încă de la sfârșitul secolului al III-lea î.Hr.).

⁴ A se vedea van der Sloot, B., Paun, M., Leenes, R., *Athletes’ Human Rights and the Fight Against Doping: A Study of the European Legal Framework*, Springer, 2020, p. 14.

⁵ „Convenția internațională împotriva dopajului în sport”, Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură, Paris, 2005.

⁶ Potrivit unui studiu realizat în 2017 pentru Comisia Europeană, WADC este obligatoriu din punct de vedere juridic în unele state membre, dar în altele nu. A se vedea Comisia, Direcția Generală Educație, Tineret, Sport și Cultură, McNally, P., Paun, M., Sloot, B., și alții, „Anti-doping & data protection: an evaluation of the anti-doping laws and practices in the EU Member States in light of the General Data Protection Regulation”, Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, 2017, <https://data.europa.eu/doi/10.2766/042641>, p. 77.

9. Prin decizia din 31 mai 2021 (denumită în continuare „decizia atacată”), ÖADR a declarat-o pe reclamantă vinovată pentru încălcarea Rule 32.2 (b) și (f) din International Association of Athletics Federations Competition Rules din 2015 [Regulile de competiție ale Asociației Internaționale a Federațiilor de Atletism (IAAF, denumită în continuare „IAAF”)] și a articolelor 2.2 și 2.6 din IAAF Anti-Doping Rules din 2017 (Regulile antidoping ale IAAF). Aceste reguli interzic „utilizarea sau tentativa de utilizare a unei substanțe interzise sau a unei metode interzise” și „deținerea unei substanțe interzise sau a unei metode interzise”⁷. În mod concret, ÖADR a constatat că, în perioada mai 2015-aprilie 2017, reclamanta ar fi deținut substanțele eritropoietină (cunoscută și sub denumirea de EPO), genotropin, respectiv omnitrope și testosteron (sub formă de androgel) și le-ar fi utilizat cel puțin parțial în anul 2015. Toate aceste substanțe figurau pe lista substanțelor interzise întocmită de WADA și valabilă în perioada 2015-2017. Prin urmare, era interzisă utilizarea lor de către sportivii profesioniști care trebuiau să respecte Regulile de competiție ale IAAF.

10. Ca urmare a acestei constatări, în decizia atacată, ÖADR a invalidat toate rezultatele obținute de reclamantă între 10 mai 2015 și data intrării în vigoare a deciziei sale și a revocat toate drepturile de participare și/sau premiile în bani. Aceasta i-a interzis de asemenea reclamantei să participe la competiții sportive de orice natură pentru o perioadă de patru ani începând cu data de 31 mai 2021.

11. În cursul procedurii în fața ÖADR, reclamanta a solicitat ca decizia atacată să nu fie adusă la cunoștința publicului larg prin publicarea online accesibilă publicului. ÖADR a respins această cerere prin decizia atacată.

12. Reclamanta a introdus o cerere de reexaminare a deciziei atacate la Unabhängige Schiedskommission (Comisia Independentă de Arbitraj, Austria) (denumită în continuare „USK”).

13. Prin decizia din 21 decembrie 2021, USK a confirmat constatările de fond ale ÖADR și a confirmat încălcările reglementării antidoping comise de reclamantă, precum și sancțiunea aplicată.

14. În același timp, USK și-a amânat decizia cu privire la cererea reclamantei ca decizia atacată să nu fie publicată online și, prin urmare, să nu fie adusă la cunoștința publicului larg⁸.

15. Această obligație de publicare se întemeiază pe articolul 21 alineatul (3) și pe articolul 23 alineatul (14) din ADBG. Aceste dispoziții prevăd că ÖADR și, respectiv, USK „trebuie să informeze [Organizația Federală Austriacă a Sportului], organizațiile sportive, sportivii, alte persoane și organizatorii de competiții, precum și publicul larg, cu privire la deciziile sale”, precizând inclusiv numele persoanei în cauză, durata suspendării și motivele acesteia, fără a se permite să se deducă din această informare date privind sănătatea persoanei în cauză.

16. Publicarea acestor informații este obligatorie în cazul sportivilor profesioniști și, în anumite situații, și pentru sportivii amatori. În alte situații, atunci când încălcarea a fost comisă de sportivi amatori, de minori sau de persoane vulnerabile, publicarea informațiilor nu este obligatorie.

⁷ Atât Regulile de competiție ale IAAF din 2015, cât și Regulile antidoping ale IAAF din 2017 definesc „utilizarea” ca fiind „utilizarea, aplicarea, ingerarea, injectarea sau consumul, prin orice mijloace, al unei substanțe interzise sau al unei metode interzise”.

⁸ Există două decizii din 21 decembrie 2021 ale USK. Prima decizie confirmă constatările de fond ale ÖADR și suspendă procedura în ceea ce privește partea referitoare la nepublicarea numelui reclamantei, a sancțiunii și a încălcării normelor antidoping; cea de a doua decizie constituie trimiterea preliminară în prezenta cauză.

17. Chiar dacă obligația de a informa publicul revine organismelor decizionale, și anume ÖADR și USK, ADBG prevede că NADA îndeplinește această sarcină în numele ÖADR și USK⁹. Pentru a se conforma acestei obligații, NADA publică pe site-ul său internet un tabel accesibil publicului larg¹⁰. Rubrica relevantă din acest tabel este compusă din prenumele și numele persoanei în cauză, tipul de sport pe care l-a practicat, tipul de încălcare a regulilor, tipul de suspendare care i-a fost impusă și datele de începere și de încheiere a suspendării.

18. Înțelegem că aceste informații rămân disponibile pe site-ul internet al NADA numai pe durata perioadei de suspendare a sportivului în cauză.

19. USK are îndoieli cu privire la compatibilitatea cu RGPD a practicii de divulgare a datelor cu caracter personal ale reclamantei către publicul larg prin intermediul unei publicări online accesibile în mod liber pe site-ul internet al NADA. Pentru a se putea pronunța cu privire la cererea reclamantei ca datele sale cu caracter personal să nu fie divulgate pe respectivul site internet, USK a hotărât, așadar, să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „(1) Informația potrivit căreia o anumită persoană a săvârșit o anumită încălcare a reglementării antidoping și, din cauza acestei încălcări, i s-a interzis participarea la competiții (naționale și internaționale) constituie «date privind sănătatea» în sensul articolului 9 din [RGPD]?
- (2) [RGPD] – în special în ceea ce privește articolul 6 alineatul (3) al doilea paragraf din acesta – se opune unei dispoziții naționale care prevede publicarea numelui persoanelor vizate de decizia [USK], a duratei suspendării și a motivelor acesteia, fără a se permite să se deducă date privind sănătatea persoanei în cauză? Are vreo relevanță faptul că, potrivit dispoziției naționale, comunicarea acestor informații publicului larg poate fi omisă numai în cazul în care persoana în cauză este un sportiv amator, un minor sau o persoană care, prin dezvăluirea de informații sau de alte indicii, a contribuit în mod substanțial la depistarea unor potențiale încălcări ale reglementării antidoping?
- (3) [RGPD] – în special în raport cu principiile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (c) din acesta – impune, în orice caz, înainte de divulgare, o evaluare comparativă a intereselor care țin de personalitatea persoanei vizate, cărora li se aduce atingere prin divulgare, pe de o parte, și a interesului publicului larg de a fi informat cu privire la încălcarea reglementării antidoping săvârșită de un sportiv, pe de altă parte?
- (4) Informația potrivit căreia o anumită persoană a săvârșit o anumită încălcare a reglementării antidoping și, din cauza acestei încălcări, îi este interzisă participarea la competiții (naționale și internaționale) constituie o prelucrare de date cu caracter personal referitoare la condamnări penale și infracțiuni în sensul articolului 10 din [RGPD]?
- (5) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea a patra întrebare [USK] instituită în temeiul articolului 8 din ADBG din 2021 este o autoritate de stat în sensul articolului 10 din [RGPD]?”

⁹ A se vedea articolul 5 alineatul (6) punctul 4 din ADBG.

¹⁰ Reclamanta arată că acest tabel este disponibil la adresa <https://www.nada.at/de/recht/suspendierungen-sperren>.

20. Reclamanta, NADA, WADA, guvernele belgian, francez, leton, luxemburghez și polonez, precum și Comisia Europeană au depus observații scrise. Cu excepția guvernelor belgian, francez, luxemburghez și polonez, pledoariile acestor părți au fost de asemenea ascultate în ședința care a avut loc la 2 mai 2023.

III. Admisibilitate

21. Funcția principală a procedurii trimiterii preliminare este de a asigura aplicarea uniformă a dreptului Uniunii în toate statele membre. Cu toate acestea, chiar dacă diferitele organisme naționale (administrative, de reglementare sau de altă natură) sunt obligate să aplice dreptul Uniunii și ar putea avea îndoieli cu privire la înțelesul acestuia, articolul 267 TFUE permite numai „instanțelor” să solicite Curții interpretarea dreptului Uniunii. În principiu, atunci când se primește o cerere de decizie preliminară de la o instanță națională care este considerată ca făcând parte din puterea judecătorească a statului membru respectiv, Curtea va considera trimiterea preliminară ca fiind admisibilă. Cu toate acestea, atunci când cererea provine de la un organism care nu aparține puterii judecătorești în sensul clasic al cuvântului în sensul articolului 267 TFUE, Curtea nu va respinge în mod automat această cerere. Dimpotrivă, ea va verifica dacă organismul care adresează cererea ar putea fi totuși considerat o „instanță” în sensul acestei dispoziții.

22. Curtea este sesizată în prezenta cauză de către USK. Aceasta din urmă nu este un organism care, la prima vedere, aparține sistemului judiciar din Austria. În consecință, în observațiile sale scrise prezentate Curții, Comisia a ridicat problema dacă USK îndeplinește condițiile pentru a fi calificată drept „instanță” în sensul articolului 267 TFUE. Prin urmare, prima chestiune pe care Curtea trebuie să o tranșeze înainte de a soluționa fondul cauzei este dacă poate „dialoga” cu USK.

23. Considerăm că USK este o „instanță” în sensul articolului 267 TFUE. Pentru a explica poziția noastră, vom prezenta mai întâi pe scurt normele care reglementează organizarea și funcțiile USK (secțiunea III.A). În acest cadru, vom arăta că aceasta îndeplinește condițiile dezvoltate în jurisprudența Curții pentru a fi considerată o „instanță” (secțiunea III.B).

A. Organizarea și structura USK

24. USK este un organism permanent înființat în conformitate cu articolul 8 din ADBG.

25. În decizia sa de trimitere, acest organism explică faptul că funcționează ca „cea mai înaltă” instanță de arbitraj sportiv din Austria în cazurile de încălcare a reglementării antidoping. Este instanța superioară din cadrul sistemului pe două niveluri de sancționare a încălcărilor reglementării antidoping instituit prin ADBG. În primă instanță, constatarea unei încălcări a reglementării antidoping aplicabile și impunerea unei sancțiuni este încredințată, la inițiativa NADA, ÖADR¹¹. Cererea de reexaminare deciziilor ÖADR poate fi introdusă la USK. Într-un astfel de caz, părțile la procedură sunt sportivul (sau o altă persoană) căruia i se aplică decizia ÖADR, pe de o parte, și NADA, pe de altă parte¹².

¹¹ ÖADR este instituită ca organism independent prin articolul 7 din ADBG.

¹² Articolul 23 alineatul (2) din ADBG. NADA este organismul care a formulat cererea de control la ÖADR. A se vedea articolul 18 din ADBG.

26. Deciziile USK se adoptă cu majoritatea voturilor¹³, în cadrul unei proceduri reglementate de Codul de procedură civilă austriac¹⁴ și de propriul regulament de procedură. Aceste decizii sunt publicate¹⁵.

27. Articolul 8 alineatul (1) din ADBG prevede în mod specific că USK este independentă de autoritățile publice, de persoanele fizice și de NADA. Se prevede, de asemenea, că membrii USK nu pot lua parte la investigațiile efectuate de către NADA cu privire la posibile încălcări ale reglementării antidoping aplicabile, la decizia finală a NADA, la decizia de a depune sau nu o cerere de examinare la ÖADR sau chiar la procedura de examinare în sine. USK trebuie să își îndeplinească sarcinile în mod autonom și independent¹⁶.

28. Potrivit articolului 8 alineatul (2) din ADBG, USK este compusă dintr-un președinte și șapte membri. Președintele și supleantul acestuia trebuie să fi promovat examenul pentru admiterea în magistratură sau în barou. Doi membri ai comisiei trebuie să fie licențiați în drept și să dețină experiență în desfășurarea unei proceduri oficiale de investigare. Alți doi membri trebuie să fie experți în chimie analitică sau în toxicologie. În sfârșit, doi membri trebuie să fie experți în medicină sportivă.

29. Același articol explică, de asemenea, că, pentru fiecare procedură, USK are o compunere diferită: președintele sau supleantul acestuia trebuie să desemneze dintre membrii USK cel puțin un membru licențiat în drept și cu experiență în procedurile oficiale de investigare, cel puțin un expert în chimie analitică sau toxicologie și cel puțin un membru expert în medicină sportivă¹⁷.

30. Potrivit articolului 8 alineatul (3) din ADBG și astfel cum se explică în decizia de trimitere, președintele și membrii permanenți ai USK sunt numiți de ministrul federal al artelor, culturii, funcției publice și sportului (denumit în continuare „ministrul sportului”) pentru un mandat de patru ani, care poate fi reînnoit¹⁸. Ministrul sportului poate revoca un membru al USK înainte de expirarea mandatului său numai „pentru motive serioase”¹⁹.

31. În ceea ce privește litigiile referitoare la evenimente sportive austriece sau la sportivi austrieci, trebuie introdusă o procedură în fața USK²⁰. Cu alte cuvinte, o cale de atac împotriva unei decizii a ÖADR poate fi introdusă, în astfel de cazuri, numai la USK²¹.

¹³ Articolul 8 alineatul (3) din ADBG.

¹⁴ Articolul 23 alineatul (3) din ADBG.

¹⁵ Articolul 23 alineatul (3) din ADBG. Regulamentul de procedură al USK este disponibil la adresa: <https://www.schiedskommission.at/files/doc/Gesetze-Richtlinien-und-Bestimmungen/USK-Verfahrensordnung-2021.pdf> (denumit în continuare „Regulamentul de procedură al USK”).

¹⁶ Punctul 1 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al USK.

¹⁷ A se vedea articolul 8 alineatul (2) din ADBG.

¹⁸ Aceste elemente figurează de asemenea la articolul 8 alineatul (3) din ADBG.

¹⁹ Articolul 8 alineatul (3) din ADBG.

²⁰ În cazul în care este vorba despre participarea la o competiție internațională sau despre sportivi internaționali, o acțiune poate fi introdusă direct în fața Internationaler Sportgerichtshof (Curtea de Arbitraj Sportiv) (denumită în continuare „CAS”). A se vedea articolul 23 alineatul (4) din ADBG. Totuși, această excepție nu pare să se aplice în speță.

²¹ A se vedea articolul 23 alineatele (1) și (4) din ADBG, precum și secțiunea IV punctul 3 din decizia de trimitere. La acest din urmă punct se explică faptul că Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă a Austriei) a statuat că sesizarea instanțelor civile în cauze privind încălcarea normelor antidoping presupune în mod obligatoriu ca decizia ÖADR să fi fost atacată în prealabil la USK.

32. Articolul 23 alineatul (3) din ADBG impune ca USK să aplice reglementarea antidoping în vigoare a asociației sportive internaționale competente în cadrul controlului legalității unei decizii a ÖADR. În cazul în care constată nelegalitatea unei decizii, aceasta poate fie să o anuleze, fie să o modifice, fie să o înlocuiască cu propria decizie²².

33. Astfel cum s-a explicat în ședință, căile de atac împotriva deciziilor USK pot fi introduse în fața instanțelor civile austriece competente atunci când acestea privesc chestiuni de drept civil. În astfel de cazuri, USK nu este parte la procedura în fața instanței civile competente. În schimb, părțile continuă să fie NADA și sportivul (sau o altă persoană).

34. Cu toate acestea, după cum s-a explicat și în ședință, iar acest aspect nu a fost contestat de niciuna dintre părți, legalitatea publicării pe site-ul internet al NADA a deciziei USK care conține datele cu caracter personal ale reclamantei nu pare să fie de competența instanțelor civile austriece. În același timp, s-a explicat de asemenea că deciziile USK nu pot fi atacate în fața instanțelor administrative austriece. Prin urmare, se pare că, atunci când decide cu privire la legalitatea unei decizii de publicare a datelor cu caracter personal ale unui sportiv, USK este instanța de ultim grad care soluționează astfel de litigii în Austria.

35. Un sportiv poate urma o altă cale, care nu implică USK, prin depunerea unei plângeri la Datenschutzbehörde (autoritatea austriacă pentru protecția datelor). Împotriva deciziilor acestei autorități pot fi introduse acțiuni în fața instanțelor administrative din Austria.

36. În sfârșit, deși nu reiese pe deplin din informațiile cuprinse în dosarul Curții, rezultă că un sportiv poate decide să conteste decizia USK la CAS, în cazul în care cererea sa privește aspecte referitoare la aplicarea corectă a reglementării antidoping a asociației sportive internaționale relevante și/sau ale WADC²³.

37. Având în vedere cele de mai sus, vom examina în continuare dacă USK este o „instanță” în sensul articolului 267 TFUE.

B. Este USK o „instanță”?

38. De mai mult timp, începând cu Hotărârea Vaassen-Göbbels, Curtea a statuat că noțiunea de „instanță” care figurează (în prezent) la articolul 267 TFUE trebuie interpretată exclusiv în sensul dreptului Uniunii²⁴. Această abordare permite Curții să fie sesizată cu cereri de decizie preliminară care provin de la organisme care, precum USK, nu sunt considerate instanțe în cadrul repartizării constituționale „clasice” a puterilor într-un stat membru între puterea legislativă, executivă și judecătorească, dar care au totuși competența de a soluționa litigii prin aplicarea dreptului Uniunii. Autorizarea unor categorii mai largi de organisme decât instanțele în sensul „obișnuit” al cuvântului să formuleze astfel de trimiteri consolidează obiectivul principal al procedurii preliminare de a asigura uniformitatea aplicării dreptului Uniunii. Astfel, încă dintr-o etapă timpurie, Curtea a admis, de asemenea, cererile de decizie preliminară adresate de

²² Articolul 23 alineatul (1) din ADBG.

²³ Cu toate acestea, articolul 23 alineatul (4) din ADBG menționează în mod expres doar că poate fi introdusă o cale de atac la CAS de către WADA, de către Comitetul Internațional Olimpic, de către Comitetul Paralimpic Internațional și de către orice federație sportivă internațională competentă.

²⁴ Hotărârea din 30 iunie 1966 (61/65, EU:C:1966:39, p. 273).

organisme care nu puteau fi descrise ca „instanțe” în sens „clasic”. Totuși, acest mecanism nu a fost pus la dispoziția tuturor organismelor care trebuie să aplice dreptul Uniunii, ci numai a celor care pot fi considerate „instanțe”.

39. Curtea nu a furnizat niciodată o definiție a noțiunii de „instanță” care figurează la articolul 267 TFUE²⁵. Cu toate acestea, de-a lungul anilor, ea a dezvoltat o serie de criterii pe care le ia în considerare atunci când stabilește dacă poate admite o trimitere preliminară. Printre aceste criterii se numără: originea legală a organismului, caracterul său permanent, caracterul obligatoriu al competenței sale, natura contradictorie a procedurii, aplicarea de către organism a normelor de drept, precum și independența acestuia (pe plan intern și extern)²⁶. Deși aceste criterii au fost aplicate cu diferite grade de strictețe de-a lungul anilor, recent, probabil sub influența hotărârilor privind statul de drept²⁷, cerința de independență a fost consolidată. De exemplu, în Hotărârea Banco de Santander²⁸, Curtea a considerat necesar să își modifice poziția în ceea ce privește admisibilitatea cererilor de decizie preliminară adresate de Tribunal Económico-Administrativo Central (Tribunalul Administrativ Economic Central, Spania, denumit în continuare „TEAC”), considerând, spre deosebire de anii anteriori²⁹, că acest organism nu îndeplinește cerința de independență.

40. Într-adevăr, cerința de independență este cea care este controversată în raport cu USK. Înainte de a explica motivele pentru care considerăm că organismul de trimitere îndeplinește acest criteriu, vom demonstra mai întâi că îndeplinește alte criterii utilizate de Curte în jurisprudența sa referitoare la noțiunea de „instanță” cuprinsă la articolul 267 TFUE.

1. „Originea legală” și „caracterul permanent”

41. Cerința privind originea legală a organismului de trimitere presupune ca baza sa legală să se găsească în legislația națională, fie primară, fie derivată³⁰. Criteriul privind caracterul permanent presupune în mod obligatoriu ca, în calitate de instituție, organismul să fie permanent, independent de faptul că poate avea o compunere diferită pentru fiecare procedură sau că are o componență care se modifică³¹.

²⁵ Există voci care au criticat Curtea pentru că nu a oferit o definiție cuprinzătoare noțiunii de „instanță”. De exemplu, Concluziile avocatului general Ruiz-Jarabo Colomer prezentate în cauza De Coster (C-17/00, EU:C:2001:366, punctul 14) sau Broberg, M., și Fenger, N., *Preliminary References to the European Court of Justice*, ediția a doua., Oxford University Press, Oxford, 2014, p. 70. Alte voci, și suntem de acord cu această poziție, consideră că divergența și evoluția constantă a instituțiilor din statele membre ale Uniunii necesită flexibilitate pentru a stabili dacă o instituție poate fi calificată drept „instanță”. A se vedea, de exemplu, Concluziile avocatului general Wahl prezentate în cauzele conexe Torresi (C-58/13 și C-59/13, EU:C:2014:265, punctul 27) și Wahl, N., și Prete, L., „The Gatekeepers of Article 267 TFEU: On Jurisdiction and Admissibility of References for Preliminary Rulings”, *Common Market Law Review*, vol. 55(2), 2018, p. 511-548, la p. 522.

²⁶ A se vedea de exemplu Hotărârea din 17 septembrie 1997, Dorsch Consult (C-54/96, EU:C:1997:413, punctul 23). Mai recent, a se vedea Hotărârea din 21 ianuarie 2020, Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, punctul 51 și jurisprudența citată).

²⁷ A se vedea de exemplu Hotărârea din 27 februarie 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117, punctul 42 și urm.), Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 54 și urm.), și Hotărârea din 24 iunie 2019, Comisia/Polonia (Independența Curții Supreme) (C-619/18, EU:C:2019:531, punctul 74 și urm.).

²⁸ Hotărârea din 21 ianuarie 2020 (C-274/14, EU:C:2020:17, punctul 55, dar a se vedea de asemenea întreaga analiză cu privire la independență de la punctele 51-77).

²⁹ Hotărârea din 21 martie 2000, Gabalfria și alții (C-110/98-C-147/98, EU:C:2000:145, punctul 39).

³⁰ A se vedea Hotărârea din 6 octombrie 2015, Consorci Sanitari del Maresme (C-203/14, EU:C:2015:664, punctul 18).

³¹ A se vedea de exemplu Hotărârea din 12 iunie 2014, Ascendi Beiras Litoral e Alta, Auto Estradas das Beiras Litoral e Alta (C-377/13, EU:C:2014:1754, punctul 26) (în care se constată că, deși „compunerea completurilor de judecată ale [tribunalului] este efemeră, iar activitatea lor se încheie după ce s-au pronunțat[;], [...] în ansamblul său, [tribunalul] [...] are un caracter permanent”).

42. În speță, aceste criterii sunt în mod clar îndeplinite: astfel cum am arătat, USK este instituită prin ADBG, reglementarea federală austriacă. Ea are membri permanenți numiți pentru un perioadă de patru ani, care poate fi reînnoită, și, chiar dacă compunerea completului decizional se schimbă, el este compus în conformitate cu normele prevăzute de lege și dintre membrii de pe lista membrilor permanenți ai USK (a se vedea punctele 28 și 29 din prezentele concluzii).

2. „Competență obligatorie”

43. Cerința potrivit căreia o instanță de trimitere are competență obligatorie a fost aplicată în jurisprudență în două moduri. Fie Curtea a impus ca părțile din procedura aflată pe rolul său să nu aibă posibilitatea de a alege dacă cauza se soluționează de către acest organism³², fie a impus ca deciziile organismului în cauză să fie obligatorii pentru părți³³. Criteriul privind competența obligatorie a fost considerat însă îndeplinit și atunci când dreptul național a acordat părților posibilitatea de a introduce o cale de atac la organismul în cauză sau la instanțele „ordinare” competente³⁴. Ceea ce este important este că competența organismului de trimitere nu depinde de acordul părților aflate în litigiu cu privire la competența organismului, aceasta fiind stabilită în mod automat atunci când una dintre părți introduce o acțiune.

44. USK îndeplinește criteriul competenței obligatorii în ambele înțelesuri ale acesteia. Poate fi oportun să se lămurească faptul că, în pofida denumirii sale, acest organism nu este o „instanță de arbitraj” în sensul că competența sa decurge dintr-o convenție între părți. Dimpotrivă, după cum am explicat la punctele 24 și 31 din prezentele concluzii și după cum se explică atât în decizia de trimitere, cât și în susținerile părților, în Austria, USK își desfășoară activitatea, în temeiul unei reglementări federale, ca instanță *obligatorie* în ceea ce privește cererile de reexaminare a deciziilor ÖADR.

45. Deciziile USK sunt obligatorii pentru părțile în litigiu. Tocmai pentru acest motiv, reglementarea austriacă prevede posibilitatea ca, pe de o parte, deciziile sale în materie de drept civil să poată fi atacate la instanțele civile austriece, iar, pe de altă parte, deciziile sale referitoare la reglementarea internațională antidoping să poată fi atacate la instanțele civile austriece sau la CAS. Cu toate acestea, se pare că, în temeiul dreptului austriac, nu există o instanță de al doilea grad de jurisdicție la care să poată fi atacată o decizie a USK cu privire la compatibilitatea cu RGPD a unei decizii de publicare a datelor cu caracter personal ale unui sportiv. Prin urmare, pare oportun să se considere că acest organism este o „instanță” care, în conformitate cu articolul 267 al treilea paragraf TFUE, are *obligatia* de a adresa o trimitere preliminară atunci când apreciază că aplicarea RGPD este neclară în împrejurările litigiului cu care este sesizată.

³² A se vedea de exemplu Hotărârea din 23 martie 1982, Nordsee (102/81, EU:C:1982:107, punctul 11), și Hotărârea din 17 octombrie 1989, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark (109/88, EU:C:1989:383, punctul 7).

³³ A se vedea de exemplu Ordonanța din 17 iulie 2014, Emmeci (C-427/13, nepublicată, EU:C:2014:2121, punctele 25, 30 și 31) (în care se constată faptul că un organism care emite avize consultative nu îndeplinește criteriul privind „competența obligatorie”).

³⁴ A se vedea de exemplu Hotărârea din 6 octombrie 2015, Consorci Sanitari del Maresme (C-203/14, EU:C:2015:664, punctul 24), și Hotărârea din 26 ianuarie 2023, Construct (C-403/21, EU:C:2023:47, punctul 41) (prin care s-a declarat admisibilă o trimitere adresată de organisme care au o competență echivalentă cu cea a instanțelor administrative competente, în cazul în care reclamantul, în temeiul reglementării aplicabile, a avut posibilitatea de a alege să se adreseze organismului de trimitere).

3. „Procedură contradictorie”

46. Cerința existenței unei proceduri contradictorii nu este un criteriu absolut³⁵. Totuși, trebuie să existe posibilitatea ca părțile să fie audiate³⁶, fără a fi necesară o procedură contradictorie³⁷.

47. În scopul prezentei proceduri, și acest criteriu este îndeplinit: din dosar reiese că USK a permis în mod extensiv părților schimbul de observații scrise, iar în fața ÖADR s-au organizat două ședințe în lunile martie și mai 2021.

4. „Decizii bazate pe norme de drept”

48. Un organism de trimitere poate fi calificat drept „instanță” dacă trebuie să se pronunțe cu privire la decizia sa prin aplicarea normelor de drept. Această cerință privește atât normele de fond³⁸, cât și normele de procedură în fața organismului în cauză³⁹.

49. În prezenta cauză, procedura decizională a USK este reglementată de norme de fond și de procedură prestabilite. Atunci când reexaminează deciziile ÖADR, USK trebuie să aplice normele antidoping relevante ale ADBG, precum și pe cele ale asociației (asociațiilor) sportive internaționale competente (în speță, cele ale IAAF și ale WADC)⁴⁰. În calitate de instituție a unui stat membru, USK trebuie să aplice, de asemenea, normele relevante ale Uniunii. Tocmai în considerarea acestei obligații, USK a decis să sesizeze Curtea cu prezenta cauză, solicitând interpretarea RGPD.

50. În ceea ce privește normele de procedură aplicabile, astfel cum se menționează la punctul 26 din prezentele concluzii, procedura USK este reglementată de normele austriece de procedură civilă, precum și de propriile norme de procedură. Ea este obligată să respecte dreptul la apărare al părților⁴¹. Decizia sa trebuie să fie pronunțată într-un termen prestabilit⁴². Prin urmare, competențele USK sunt reglementate de un ansamblu de norme procedurale și materiale prestabilite pe care aceasta trebuie să le respecte.

³⁵ A se vedea Hotărârea din 17 septembrie 1997, Dorsch Consult (C-54/96, EU:C:1997:413, punctul 31), și Hotărârea din 29 noiembrie 2001, De Coster (C-17/00, EU:C:2001:651, punctul 14) (în care este evidențiat caracterul neabsolut al cerinței unei proceduri contradictorii, astfel încât chiar și o procedură lipsită de astfel de caracteristici poate îndeplini condiția ca organismul relevant să fie considerat o „instanță” în sensul articolului 267 TFUE).

³⁶ A se vedea Hotărârea din 17 septembrie 1997, Dorsch Consult (C-54/96, EU:C:1997:413, punctul 31).

³⁷ A se vedea de exemplu Hotărârea din 16 iulie 2020, Governo della Repubblica italiana (Statutul judecătorilor de pace italieni) (C-658/18, EU:C:2020:572, punctul 63).

³⁸ Această cerință este îndeplinită chiar dacă există criterii suplimentare pe baza cărora un organism ia decizia. A se vedea Hotărârea din 27 aprilie 1994, Almelo (C-393/92, EU:C:1994:171, punctul 23) (în care se constată admisibilitatea unei trimeri adresate de un organism care, pe lângă aplicarea normelor de drept, își exercită controlul pe baza a ceea ce este echitabil și rezonabil).

³⁹ Normele procedurale pe care le aplică organismul nu trebuie să fie stabilite prin lege, ci pot fi adoptate de organism însuși. A se vedea de exemplu Hotărârea din 17 septembrie 1997, Dorsch Consult (C-54/96, EU:C:1997:413, punctul 33) (în care a fost respinsă o obiecție potrivit căreia normele procedurale în cauză fuseseră adoptate de către organismul de trimitere însuși, că aceste norme nu produceau efecte față de terți și că nu fuseseră publicate).

⁴⁰ A se vedea articolul 23 alineatul (3) din ADBG. A se vedea, de asemenea, punctul 11 din Regulamentul de procedură al USK.

⁴¹ A se vedea punctul 8 din Regulamentul de procedură al USK.

⁴² Potrivit articolului 23 alineatul (4) din ADBG, întreaga procedură trebuie încheiată în termen de șase luni.

5. „Independență”

51. Pentru a stabili în ce măsură Curtea ar trebuie să considere admisibilă prezenta cerere de decizie preliminară adresată de USK, singurul criteriu care s-ar putea să nu fie îndeplinit îl constituie cerința de independență.

52. Chiar dacă ideea de independență este un element inerent funcției jurisdicționale⁴³, abia în anul 1987, Curtea, în Hotărârea X (cunoscută sub denumirea de „Pretore di Salò”)⁴⁴, a stabilit că un organism de trimitere trebuie să acționeze în mod independent pentru a se putea prevala de posibilitatea de a iniția un dialog cu Curtea în cadrul unei proceduri preliminare.

53. Deși independența este o caracteristică necesară pentru ca un organism să fie calificat drept „instanță” în sensul actualului articol 267 TFUE, atunci când cererile de decizie preliminară erau adresate de instanțe din cadrul sistemului judiciar al statelor membre, Curtea nu pune la îndoială independența acestora. Independența era prezumată în mod automat. Astfel, chestiunea „independenței” era analizată numai atunci când trimiterile erau adresate de organisme care nu aparțineau puterii judecătorești dintr-un stat membru. În aceste împrejurări, nu era necesar să se dezvolte conținutul exact al cerinței de independență, astfel cum este impusă de dreptul Uniunii⁴⁵.

54. Aceasta a fost situația până, relativ, de curând, când, ca urmare a propunerilor de realizare a unor modificări legislative sau a punerii în aplicare a unor modificări legislative, independența sistemului judiciar a fost pusă în discuție în unele state membre. „Regresul statului de drept”, astfel cum este adesea denumit⁴⁶, a impus Curții să explice mult mai în detaliu sensul cerinței de „independență” a instanțelor. Hotărârile relevante, rezultate fie din proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, fie din cereri de decizie preliminară⁴⁷, au abordat aspectul dacă legislația statelor membre, pe hârtie și astfel cum a fost pusă în aplicare, oferea garanții suficiente pentru a permite instanțelor să adopte decizii autonome și independente. Pentru a se pronunța cu privire la acest aspect, Curtea a fost solicitată să dezvolte mai mult noțiunea de independență.

55. Această linie jurisprudențială a dat naștere unei dezbateri⁴⁸ cu privire la aspectul dacă criteriile de independență sunt (și ar trebui să rămână) aceleași (i) atunci când Curtea decide dacă un organism este o „instanță” în sensul articolului 267 TFUE sau (ii) atunci când decide cu privire la independență în diferite contexte, cum ar fi presupusele încălcări ale articolului 19 TUE de către un stat membru ori într-o situație care implică cerința de independență impusă de

⁴³ A se vedea în această privință Concluziile avocatului general Darmon prezentate în cauza Corbiau (C-24/92, EU:C:1993:59, punctul 10).

⁴⁴ Hotărârea din 11 iunie 1987, X (14/86, EU:C:1987:275, punctul 7). Cu mult timp înainte însă, avocatul general Gand, în Concluziile prezentate în cauza Vaassen-Göbbels (61/65, EU:C:1966:25, pagina 281), a considerat independența drept o caracteristică importantă a noțiunii de „instanță”.

⁴⁵ Cu toate acestea, unii avocați generali au considerat că abordarea Curții cu privire la aspectul legat de independența organismului de trimitere este prea flexibilă. A se vedea de exemplu Concluziile avocatului general Ruiz-Jarabo Colomer prezentate în cauza De Coster (C-17/00, EU:C:2001:366, punctele 19-28) (în care se explică faptul că a existat o relaxare treptată la nivelul jurisprudenței în ceea ce privește cerința de independență).

⁴⁶ A se vedea de exemplu, Pech, L., și Scheppele, K L., „Illiberalism Within: Rule of Law Backsliding in the EU”, *Cambridge Yearbook of European Legal Studies*, vol. 19, Cambridge University Press, 2017, p. 3-47; Priebus, S., „The Commission’s Approach to Rule of Law Backsliding: Managing Instead of Enforcing Democratic Values?”, *Journal of Common Market Studies*, vol. 60(6), University Association for Contemporary European Studies and John Wiley & Sons Ltd., 2022, p. 1684-1700.

⁴⁷ Pentru o prezentare generală a hotărârilor relevante, a se vedea Parlamentul European, Direcția Generală Politici Interne ale Uniunii, Pech, L., „The European Court of Justice’s jurisdiction over national judiciary-related measures”, 2023, disponibilă la adresa: <https://democracyinstitute.ceu.edu/articles/european-parliament-publishes-study-laurent-pech>.

⁴⁸ A se vedea de exemplu Broberg, M., Fenger, N., „The European Court of Justice’s Transformation of its Approach towards Preliminary References from Member State Administrative Bodies”, *Cambridge Yearbook of European Legal Studies*, vol. 24, Cambridge University Press, 2022, p. 2 și urm.

anumite acte legislative ale Uniunii⁴⁹. În Hotărârea Associação Sindical dos Juizes Portugueses⁵⁰, Curtea a stabilit în mod explicit legătura dintre criteriul privind „independența” prevăzut la articolul 19 TUE, la articolul 47 din cartă și la articolul 267 TFUE. Hotărârea Banco de Santander ar putea fi interpretată, fără îndoială, ca reprezentând aplicarea criteriilor elaborate în contextul articolului 19 TUE pentru a circumstanța noțiunea de „independență” în contextul articolului 267 TFUE⁵¹.

56. Unii autori și-au exprimat îngrijorarea cu privire la faptul că stabilirea unei legături între jurisprudența referitoare la articolul 19 TUE și cea referitoare la noțiunea de „instanță” de la articolul 267 TFUE ar putea anula posibilitatea unui dialog atunci când cererile de decizie preliminară sunt adresate de instanțe din statele membre în care s-a constatat existența unor deficiențe sistemice în garantarea independenței sistemului judiciar⁵². În același timp, unii avocați generali au subliniat că, în ceea ce privește aprecierea independenței, contextul este important⁵³.

57. Desigur, este adevărat că este important contextul sau, cu alte cuvinte, motivul pentru care Curtea apreciază normele aplicabile unei instituții. Cu toate acestea, nu vedem cum ar trebui să conducă aceasta în mod automat la o diferență în ceea ce privește standardul material de independență în diferitele scenarii menționate. Deși înțelesul noțiunii de independență în dreptul Uniunii a evoluat, aceasta nu înseamnă că există în mod necesar diferite noțiuni de independență. În opinia noastră, cerința de independență este aceeași pentru orice organism care urmărește să fie calificat drept „instanță”, fie în scopul îndeplinirii cerințelor prevăzute la articolul 19 TUE, fie a celor prevăzute la articolul 267 TFUE.

58. Aplicarea acelorași cerințe dezvoltate în cauzele referitoare la articolul 19 TUE pentru a aprecia dacă un organism este o „instanță” în sensul articolului 267 TFUE nu ar pune în pericol, în opinia noastră, dialogul judiciar prevăzut la articolul 267 TFUE. Dimpotrivă, astfel cum vom explica, în împrejurările prezentei cauze, o astfel de abordare este necesară pentru a garanta că, prin crearea unor organisme specializate care au sarcina de a soluționa anumite categorii limitate de litigii, statele membre nu eludează cerința importantă de independență pe care ordinea juridică a Uniunii o impune instanțelor naționale. Independența asigură echidistanța față de părțile în litigiu, atât în ceea ce privește aspectele sale interne, cât și în ceea ce privește aspectele sale

⁴⁹ Un exemplu în acest sens este Hotărârea din 19 septembrie 2006, Wilson (C-506/04, EU:C:2006:587), în care Curtea a explicat ceea ce se înțelege prin independență externă și internă a instanțelor. Curtea s-a pronunțat în contextul unei trimeri referitoare la aprecierea aspectului dacă reglementarea națională îndeplinește cerințele de independență impuse de articolul 9 din Directiva 98/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 1998 de facilitare a exercitării cu caracter permanent a profesiei de avocat într-un stat membru, altul decât cel în care s-a obținut calificarea (JO 1998, L 77, p. 36), cu alte cuvinte privind libera circulație a avocaților. Această dispoziție impunea statelor membre să prevadă căi de atac în fața „instanțelor” împotriva deciziei referitoare la înscrierea în barou a unui avocat.

⁵⁰ A se vedea printre altele Hotărârea din 27 februarie 2018, (C-64/16, EU:C:2018:117, punctele 34-38, 42 și 43).

⁵¹ Hotărârea din 21 ianuarie 2020, Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, punctul 55 și urm.). A se vedea de asemenea Broberg, M., Fenger, N., „The European Court of Justice’s Transformation of its Approach towards Preliminary References from Member State Administrative Bodies”, *Cambridge Yearbook of European Legal Studies*, vol. 24, Cambridge University Press, 2022, p. 21 și urm. [analiza evoluției noțiunii de „independență” prevăzută la articolul 267 TFUE și a efectelor derivate din jurisprudența referitoare la articolul 19 alineatul (1) TUE și la articolul 47 din cartă].

⁵² A se vedea de exemplu Reyns, C., „Saving judicial independence: a threat to the preliminary ruling mechanism?”, *European Constitutional Law Review*, vol. 17(1), Cambridge University Press, 2021, p. 26-52.

⁵³ A se vedea în această privință Concluziile avocatului general Wahl prezentate în cauzele conexe Torresi (C-58/13 și C-59/13, EU:C:2014:265, punctele 46-54) și Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauza Pula Parking (C-551/15, EU:C:2016:825, punctele 76-107).

externe⁵⁴. Prin urmare, este vorba despre o caracteristică necesară a protecției jurisdicționale efective, înțelesă ca un drept al oricărei persoane în orice tip de litigiu care poate fi soluționat pe cale judiciară. Aceasta nu înseamnă că metoda utilizată de Curte în cadrul examinării admisibilității cererilor de trimitere preliminară ar trebui să se modifice. Atunci când trimiterea provine de la un organism judiciar „clasic”, prezumția este că acest organism este o instanță și nu este necesară o analiză suplimentară. Numai în cazul în care o parte la procedură are îndoieli cu privire la independența membrilor acestui organism sau dacă acest aspect este adus în atenția Curții, trebuie verificată independența organismului de trimitere. În schimb, independența altor organisme de trimitere trebuie să fie dovedită înainte ca cererea de trimitere să fie admisă.

59. În stadiul actual al jurisprudenței, independența prezintă atât un aspect „extern”, cât și unul „intern”⁵⁵. Cel dintâi impune ca o persoană care soluționează un litigiu să poată decide în mod autonom⁵⁶, fără a fi expusă niciunei instrucțiuni din exterior. Pentru ca acest lucru să fie posibil, dreptul Uniunii impune anumite standarde referitoare la numirea și revocarea membrilor „instanței”. Chiar dacă membrii care se pronunță ai unui organism pot fi numiți de o persoană sau de un organism extern, inclusiv de un ministru din cadrul unui guvern, după numirea lor, aceștia trebuie să fie liberi de influența persoanei sau a organismului respectiv. În această privință, Curtea impune în mod decisiv ca normele împotriva revocării să fie ancorate în garanții legislative care depășesc simplele norme de drept administrativ sau de drept al muncii⁵⁷. Cu alte cuvinte, persoana sau organismele împuternicite să numească membrii „instanței” trebuie să fie împiedicate să îi înlocuiască pe aceștia doar pentru că nu sunt de acord cu punctul lor de vedere.

60. Aceasta nu înseamnă că revocarea trebuie să fie complet imposibilă sau că persoana sau organismul care a numit membrii nu trebuie să aibă și competența de a-i revoca. Totuși, revocarea înainte de încetarea mandatului unui membru trebuie să se întemeieze pe „motive legitime și imperative să justifice aceasta, cu respectarea principiului proporționalității”⁵⁸. În plus, trebuie stabilite cu claritate motivele și modalitățile adecvate de revocare.

61. Membrii USK sunt numiți de ministrul sportului pentru un mandat de patru ani, care poate fi reînnoit⁵⁹. Numirea de către un ministru nu ar trebui, în sine, să reprezinte o problemă, cu condiția ca, după numire, membrii să nu aibă obligația de loialitate față de ministrul respectiv. Aceasta nu pare a fi situația în speță. În temeiul ADBG, membrii USK nu pot accepta instrucțiuni nici din partea guvernului, nici din partea organismelor administrative antidoping (precum

⁵⁴ Jurisprudența explică de obicei aspectul „intern” al independenței sau al imparțialității ca fiind important pentru a asigura echidistanța față de părți. A se vedea de exemplu Hotărârea din 19 septembrie 2006, Wilson (C-506/04, EU:C:2006:587, punctul 52). Astfel, cei care soluționează litigiul trebuie să nu aibă niciun interes personal în soluționarea acestuia. Considerăm că aspectul „extern” al independenței, care impune lipsa oricărei influențe externe asupra celor care soluționează litigiul, contribuie la același obiectiv de a asigura condiții de echidistanță față de ambele părți dintr-un litigiu. Presiunile exterioare conduc, de asemenea, la soluționarea unui litigiu într-un mod care nu este rezultatul unei decizii autonome a persoanei care soluționează litigiul, ci a unui actor extern care a influențat-o, cel mai probabil în beneficiul uneia dintre părți.

⁵⁵ A se vedea în special Hotărârea din 19 septembrie 2006, Wilson (C-506/04, EU:C:2006:587, punctele 49-52), și Hotărârea din 21 ianuarie 2020, Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, punctele 57-62).

⁵⁶ A se vedea de exemplu Hotărârea din 5 noiembrie 2019, Comisia/Polonia (Independența instanțelor de drept comun) (C-192/18, EU:C:2019:924, punctul 109 și jurisprudența citată).

⁵⁷ A se vedea Hotărârea din 21 ianuarie 2020, Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, punctul 60 și jurisprudența citată), și Hotărârea din 16 iulie 2020, Governo della Repubblica italiana (Statutul judecătorilor de pace italieni) (C-658/18, EU:C:2020:572, punctul 49).

⁵⁸ A se vedea Hotărârea din 21 ianuarie 2020, Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, punctul 59 și jurisprudența citată), și Hotărârea din 16 iulie 2020, Governo della Repubblica italiana (Statutul judecătorilor de pace italieni) (C-658/18, EU:C:2020:572, punctul 48).

⁵⁹ Articolul 8 alineatul (3) din ADBG. În schimb, membrii ÖADR, în calitate de instanță de prim grad de jurisdicție în cauzele antidoping, sunt numiți de NADA. A se vedea articolul 7 alineatul (3) din ADBG.

NADA), nici din partea participanților la activități sportive. În plus, până în prezent, Curtea nu a considerat că simpla împrejurare că un mandat poate fi reînnoit este incompatibilă cu independența judecătorilor.

62. În speță, ministrul sportului ar putea avea o influență indirectă asupra procedurilor decizionale ale USK dacă ar putea revoca membrii în cauză înainte de expirarea mandatului. Cu toate acestea, după cum am explicat, membrii USK nu pot fi revocați înainte de expirarea mandatului lor numai pentru că ministrul sporturilor nu îi agreează sau nu este de acord cu punctele lor de vedere. Potrivit articolului 8 alineatul (3) din ADBG, revocarea poate avea loc numai pentru „motive serioase”. Nu există nicio informație în dosarul instanței cu privire la motivele care pot fi considerate „serioase”. Cu toate acestea, atunci când a abordat competențele de revocare ale ministrului sportului în temeiul ADBG, NADA a explicat că, potrivit dreptului austriac, există puține motive care pot fi considerate „serioase”. În plus, reclamanta a sugerat că numai infracțiunile săvârșite cu intenție sau cele sancționate cu o pedeapsă de cel puțin un an ar putea fi considerate „serioase”. Prin urmare, părțile par să fie de acord cu faptul că membrii USK nu pot fi revocați după bunul plac sau la discreția arbitrară a ministrului sportului sau a oricărui alt organism.

63. Acest tip de protecție împotriva revocării arbitrare a membrilor USK trebuie distins de situația membrilor TEAC, care a fost în discuție în Hotărârea Banco de Santander. Revocarea acestora era posibilă pentru că nu existau norme specifice stabilite în acest scop⁶⁰. Lipsa unor astfel de norme s-a manifestat, după cum a observat avocatul general Hogan în acea cauză, prin faptul că membrii TEAC au fost revocați „pentru motive care păreau oportune pentru guvernul aflat la putere la momentul respectiv”⁶¹.

64. În sfârșit, trebuie să se examineze de asemenea care sunt informațiile pe care Curtea ar trebui să se întemeieze pentru a aprecia independența organismului de trimitere. În opinia noastră, Curtea nu se poate întemeia decât pe reglementarea aplicabilă respectivului organism. Cu toate acestea, în cazul în care, în cadrul procedurii desfășurate în fața sa, apar preocupări cu privire la practica aplicării unei astfel de reglementări, Curtea va trebui să evalueze mai atent împrejurările relevante. Acestea fiind spuse, în speță, nicio parte nu a invocat astfel de preocupări. Dimpotrivă, s-a confirmat că, până în prezent, nu s-a făcut uz de competența teoretică de revocare prevăzută la articolul 8 alineatul (3) din ADBG⁶².

65. Prin urmare, în prezenta cauză, considerăm că criteriul independenței „externe” este îndeplinit.

⁶⁰ Hotărârea din 21 ianuarie 2020 (C-274/14, EU:C:2020:17, punctul 66).

⁶¹ Concluziile avocatului general Hogan prezentate în cauza Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2019:802, punctul 38).

⁶² A se vedea prin analogie Hotărârea din 13 ianuarie 2022, Ministerstwo Sprawiedliwości (C-55/20, EU:C:2022:6, punctul 77), și Hotărârea din 26 ianuarie 2023, Construct (C-403/21, EU:C:2023:47) (în care faptul că nu s-a făcut niciodată uz de o competență de revocare a unui membru al unei instanțe disciplinare a fost considerat ca fiind un criteriu de care trebuie să se țină seama atunci când se analizează posibilitatea ca această competență să fie de natură să aducă atingere independenței „externe” a unui organism de trimitere).

66. Ajungem astfel la cel de al doilea aspect al criteriului independenței, cel „intern”. Această cerință este legată de imparțialitatea organismului de trimitere⁶³. Aceasta impune ca un astfel de organism să acționeze ca un terț independent în raport cu procedura cu care este sesizat⁶⁴.

67. Pe scurt, membrii care se pronunță asupra litigiului nu trebuie să aibă niciun interes în soluționarea acestuia. Aceasta înseamnă, în primul rând, că persoanele care au legături cu părțile din litigiu nu pot face parte din organismul de soluționare a litigiului. Pentru a aprecia acest aspect al independenței, trebuie să se examineze normele aplicabile organizării „instanței” pentru a verifica dacă există o legătură funcțională între organismul care soluționează litigiul și administrația ale cărei decizii le controlează⁶⁵. Cu alte cuvinte, Curtea trebuie să aprecieze dacă rolul organismului în cauză și cel al administrației sunt clar diferențiate sau dacă acestea se confundă. În acest din urmă caz, organismul în cauză nu este considerat suficient de „independent” față de administrație⁶⁶.

68. În această privință, Comisia subliniază faptul că USK face parte din aceeași structură instituțională ca NADA și ÖADR. Mai precis, aceasta arată că articolul 8 alineatul (1) din ADBG prevede că USK este „instituită în cadrul” NADA. Prin urmare, Comisia susține argumentul că USK se află în situația de a judeca chiar instituția din care face parte din punct de vedere organizațional.

69. În lumina informațiilor din dosarul cauzei, considerăm că aceste obiecții nu sunt justificate. Din jurisprudența Curții reiese că simplele legături *instituționale* sunt insuficiente, în lipsa unor elemente suplimentare, pentru a aduce atingere independenței organismului care adresează cererea de decizie preliminară. Astfel, de exemplu, în Hotărârea MT Højgaard și Züblin⁶⁷, Curtea a respins argumentul potrivit căruia Klagenævnet for Udbud (comisia daneză de soluționare a contestațiilor în materie de achiziții publice) nu era independentă pentru simplul motiv că avea secretariat comun cu Ministerului Întreprinderilor și al Creșterii Economice. De asemenea, în Hotărârea Dorsch Consult, în pofida obiecțiilor Comisiei potrivit cărora consiliul de supraveghere în cauză a fost recunoscut ca fiind „legat de structura organizatorică a Bundeskartellamt (Oficiul Federal al Concurenței, Germania)”⁶⁸, Curtea a explicat că „consiliul de supraveghere își îndeplinește misiunea în mod independent, pe propria răspundere”⁶⁹.

70. În speță, nu considerăm că dosarul cauzei sau observațiile părților indică existența unei interconexiuni funcționale între USK și NADA, ÖADR, guvernul austriac sau vreo federație sportivă.

71. Astfel, după cum am explicat la punctul 27 din prezentele concluzii, USK își desfășoară activitatea independent de NADA și de ÖADR. După cum a confirmat NADA în ședință, USK nu are competența de a reexamina din oficiu deciziile ÖADR. Spre deosebire de Hotărârea Banco de

⁶³ A se vedea de exemplu Hotărârea din 5 noiembrie 2019, Comisia/Polonia (Independența instanțelor de drept comun) (C-192/18, EU:C:2019:924, punctul 110 și jurisprudența citată).

⁶⁴ A se vedea de exemplu Hotărârea din 3 mai 2022, CityRail (C-453/20, EU:C:2022:341, punctele 52 și 64-69, precum și jurisprudența citată) (referitoare la o autoritate administrativă care, prin exercitarea competențelor de control din oficiu, ar putea „formula o cale de atac” în fața sa și, prin urmare, ar putea controla deciziile administrative adoptate de organismul național de control din sectorul feroviar).

⁶⁵ A se vedea în acest sens Hotărârea din 21 ianuarie 2020, Banco de Santander (C-274/14, EU:C:2020:17, punctul 61 și urm. și jurisprudența citată).

⁶⁶ A se vedea de exemplu Hotărârea din 31 mai 2005, Syfait și alții (C-53/03, EU:C:2005:333, punctele 31-37), sau Hotărârea din 30 mai 2002, Schmid (C-516/99, EU:C:2002:313, punctele 34-38).

⁶⁷ Hotărârea din 24 mai 2016 (C-396/14, EU:C:2016:347).

⁶⁸ Hotărârea din 17 septembrie 1997 (C-54/96, EU:C:1997:413, punctul 34).

⁶⁹ Hotărârea din 17 septembrie 1997 (C-54/96, EU:C:1997:413, punctul 35).

Santander, nu există nicio dovadă că membrii NADA sau ai organizațiilor sportive participă la o procedură în care acționează în calitate de părți⁷⁰. De asemenea, nu s-a pretins că aceste organisme ar putea influența în alt mod desfășurarea procedurilor în fața USK.

72. În prezenta cauză, considerăm, așadar, că și criteriul independenței „interne” este îndeplinit.

73. În sfârșit, trebuie să răspundem ultimei preocupări exprimate de Comisie cu privire la componența USK, care, pe lângă profesioniștii din domeniul juridic, include și experți din alte domenii conexe (chimie, toxicologie și medicină sportivă). Curtea a admis deja cereri formulate de organisme compuse, în parte, din experți în domeniul lor relevant⁷¹, atât timp cât aceștia își îndeplinesc misiunea în mod autonom⁷². Niciunul dintre participanții din prezenta cauză nu a susținut în fața Curții că membrii USK care nu sunt juriști ar putea primi instrucțiuni din exterior sau ar putea să nu fie imparțiali în luarea deciziilor lor. Prin urmare, nu considerăm că această componență mixtă a USK generează, în sine, preocupări legate de independența acestui organism⁷³.

6. USK ca „instanță” de ultim grad

74. Înainte de a încheia analiza privind admisibilitatea prezentei trimiteri preliminare, am dori să propunem ca USK să fie considerată, în împrejurările prezentei cauze, nu numai o „instanță”, ci și o „instanță” ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac, care este, așadar, în conformitate cu articolul 267 al treilea paragraf TFUE, nu numai abilitată, ci chiar *obligată* să adreseze cererea de decizie preliminară.

75. După cum am explicat la punctele 33 și 34 din prezentele concluzii, anumite aspecte soluționate de USK pot face obiectul unei căi de atac în fața instanțelor civile austriece. Cu toate acestea, se pare că instanțele civile austriece *nu sunt de fapt competente* să soluționeze chestiuni de drept referitoare la încălcarea normelor de protecție a datelor, inclusiv a RGPD și a reglementării austriece privind protecția datelor. Presupunem că la acest lucru s-a referit și reclamanta atunci când a afirmat că publicarea datelor sale nu este supusă controlului judiciar de către instanțele civile competente.

76. Pe de altă parte, deciziile USK nu pot fi atacate nici la instanțele administrative. În ședință, NADA a explicat că Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal, Austria) este competent în mod normal să soluționeze căile de atac în materie de protecție a datelor îndreptate împotriva autorităților publice. Cu toate acestea, se pare că ADBG nu prevede posibilitatea introducerii unei căi de atac împotriva deciziei USK la această instanță.

77. Dacă aceasta este într-adevăr situația în dreptul austriac, USK ar fi singura și ultima autoritate judiciară în fața căreia poate fi pusă în discuție compatibilitatea cu RGPD a publicării deciziilor ÖADR sau ale USK pe site-ul internet al NADA. Aceasta ar însemna că prezenta cerere de trimitere preliminară formulată de USK reprezintă singura posibilitate de a asigura interpretarea

⁷⁰ A se vedea Hotărârea din 21 ianuarie 2020 (C-274/14, EU:C:2020:17, punctele 67 și 77).

⁷¹ A se vedea de exemplu Hotărârea din 6 octombrie 1981, Broekmeulen (246/80, EU:C:1981:218, punctul 9) (în care organismul în cauză era compus, în parte, din medici), și Hotărârea din 24 mai 2016, MT Højgaard și Züblin (C-396/14, EU:C:2016:347, punctele 27-29) (în care organismul în cauză era compus parțial din asesori populari și experți).

⁷² A se vedea de exemplu Hotărârea din 24 mai 2016, MT Højgaard și Züblin (C-396/14, EU:C:2016:347, punctul 27), și Hotărârea din 16 iulie 2020, Governo della Repubblica italiana (Statutul judecătorilor de pace italieni) (C-658/18, EU:C:2020:572, punctul 55).

⁷³ A se vedea în această privință și Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauza Ministerstwo Sprawiedliwości (C-55/20, EU:C:2021:500, punctele 58 și 59).

uniformă a RGPD în contextul procedurilor antidoping din Austria. În consecință, în ceea ce privește această chestiune juridică, USK ar fi preluat funcția de „instanță[ă] național[ă] ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern”, în sensul articolului 267 al treilea paragraf TFUE.

78. Utilitatea furnizării de orientări de către Curte în prezenta cauză nu poate fi înlocuită de acțiunea paralelă introdusă de reclamantă (precum și de o serie de alți foști sportivi) mai întâi în fața autorității austriece pentru protecția datelor și, în prezent, în fața Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal)⁷⁴. Această acțiune paralelă se întemeiază pe o cale de atac formulată împotriva unei decizii de respingere a unui plânger la autoritatea națională de supraveghere competentă, în sensul articolelor 77 și 78 din RGPD. Cu toate acestea, ceea ce reclamanta urmărește prin intermediul prezentei trimiteri preliminare este să formuleze o „cale de atac judiciară [...] împotriva unui operator sau unei persoane împuternicite de operator”, în sensul articolului 79 din RGPD. După cum a explicat recent Curtea în Hotărârea Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság, căile de atac prevăzute la articolele 77, 78 și 79 din RGPD trebuie să poată fi „exercitate în mod concurent și independent”, revenind sistemelor naționale ale statelor membre sarcina de a se asigura că din această aplicare în mod concurent nu rezultă nicio neconcordanță⁷⁵. Tocmai pentru că această posibilitate de dualitate a procedurilor este prevăzută chiar în RGPD și pare a fi transpusă ca atare în dreptul austriac⁷⁶, prezenta cauză diferă de cauzele în care Curtea a considerat că poate exista o singură cale de solicitare a protecției jurisdicționale a drepturilor conferite de dreptul Uniunii⁷⁷. Cu alte cuvinte, o plângere adresată autorității austriece pentru protecția datelor nu poate înlocui valorificarea directă a drepturilor reclamantei prevăzute în RGPD în fața instanțelor naționale competente.

79. Legiutorul austriac pare să fi ales să înființeze USK ca unică „instanță” competentă să soluționeze cererile formulate în litigiile antidoping cu privire la presupusele încălcări ale drepturilor prevăzute de RGPD. Niciun alt organism nu pare să aibă o astfel de competență. În temeiul autonomiei procedurale de organizare a sistemului său judiciar, legiutorul național poate, cu siguranță, să facă acest lucru. Prin urmare, revenind la argumentul nostru potrivit căruia cerințele de independență ar trebui să fie aceleași în contextul articolului 267 TFUE sau al articolului 19 TUE, a permite ca USK să îndeplinească un standard de independență mai scăzut pentru a decide cu privire la admisibilitate în prezenta cauză ar fi în contradicție cu alegerea legiutorului austriac de a introduce acest organism în structura sa jurisdicțională.

7. Concluzie intermediară

80. Pentru motivele de mai sus, considerăm că USK îndeplinește condițiile pentru a fi considerată o „instanță” în sensul articolului 267 TFUE. Prin urmare, trimiterea preliminară ar trebui considerată admisibilă.

⁷⁴ Astfel cum rezultă din dosarul național, această cauză este înregistrată cu numărul de referință W108 2250401-1/10Z și a fost suspendată de Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal) până la soluționarea prezentei cauze.

⁷⁵ Hotărârea din 12 ianuarie 2023 (C-132/21, EU:C:2023:2, punctul 57).

⁷⁶ Această concluzie este confirmată de doctrina în materie; a se vedea Bresich, R.; Dopplinger, L.; Dörnhöfer, S.; Kunnert, G.; Riedl, E., *Datenschutzgesetz – Kommentar*, Linde Verlag, 2018, p. 201, și Schwamberger, S., în Jähnel, D. (ed.), *Jahrbuch 19 Datenschutzrecht*, Neuer Wissenschaftlicher Verlag, 2019, p. 267 cu trimiteri la dreptul național.

⁷⁷ A se vedea prin analogie, în ceea ce privește Directiva 2001/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2001 privind alocarea capacităților de infrastructură feroviară, tarifarea utilizării infrastructurii feroviare și certificarea în materie de siguranță (JO 2001, L 75, p. 29), Hotărârea din 9 noiembrie 2017, CTL Logistics (C-489/15, EU:C:2017:834, punctul 87), și Hotărârea din 27 octombrie 2022, DB Station & Service (C-721/20, EU:C:2022:832, punctele 60, 80 și 81) (în care se explică cerința, în prealabil oricărei acțiuni judiciare, de a formula contestațiile referitoare la tarifele feroviare în fața organismului de control instituit în temeiul Directivei 2001/14).

IV. Cu privire la fond

81. În speță, reclamanta contestă, în temeiul RGPD, o operațiune de prelucrare prin care numele său, alături în special de încălcarea reglementării antidoping și de suspendarea rezultată din aceasta, a fost publicat în secțiunile accesibile publicului ale site-ului internet al NADA, sub forma unei înscrieri într-un tabel cu persoane care au încălcat reglementarea antidoping (denumită în continuare „operațiunea de prelucrare în cauză”).

82. Astfel cum s-a precizat în ședință, cauza sa nu se referă la cele două operațiuni de prelucrare auxiliare și conexe, și anume (i) divulgarea acelorași date cu caracter personal pe site-ul internet accesibil publicului al NADA sub forma unui comunicat de presă sau (ii) transmiterea prin e-mail a acestui comunicat de presă către o listă de distribuire închisă, dar aparent accesibilă în mod liber.

A. Cu privire la aplicabilitatea RGPD în împrejurările din prezenta cauză

83. Activitățile contestate de reclamantă corespund descrierii activităților cărora li se aplică RGPD: acestea sunt (i) *prelucrarea* (ii) *datelor cu caracter personal*, care (iii) este efectuată integral sau parțial prin *mijloace automatizate*⁷⁸. În primul rând, comunicarea online a datelor cu caracter personal constituie o „prelucrare”⁷⁹. În al doilea rând, operațiunea de prelucrare în cauză utilizează „date cu caracter personal”: în definitiv, *numele* reclamantei este cel care face obiectul comunicărilor publice ale NADA, alături de sancțiunea care i-a fost aplicată și de încălcarea reglementării antidoping în cauză⁸⁰. În al treilea rând, atunci când sunt încărcate pe site-ul internet al NADA, datele cu caracter personal ale reclamantei trec printr-un server. Această transmitere constituie o prelucrare prin „mijloace automatizate”⁸¹.

84. Se aplică RGPD însă acestor operațiuni de prelucrare în împrejurările din speță?

85. RGPD a fost adoptat în temeiul articolului 16 alineatul (2) TFUE, baza legală care împuternicește legiuitorul Uniunii să reglementeze prelucrarea datelor cu caracter personal de către statele membre „în exercitarea activităților care fac parte din domeniul de aplicare al dreptului Uniunii”. Aceeași limită a competenței Uniunii este exprimată la articolul 2 alineatul (2) litera (a) din RGPD, care exclude aplicarea RGPD în cazul prelucrării datelor cu caracter personal în cadrul unei activități care nu intră sub incidența dreptului Uniunii.

86. Avocatul general Szpunar a sugerat că „domeniul de aplicare al dreptului Uniunii” menționat la articolul 16 alineatul (2) TFUE trebuie să depășească ipotezele de „pun[ere] în aplicare [a] dreptul[ui] Uniunii”, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă⁸². Suntem de acord cu această poziție. Tocmai pentru că scopul cartei nu este de a extinde domeniul de aplicare al competențelor Uniunii, în textul tratatului a fost inclusă o competență expresă de reglementare a vieții private și a protecției datelor în aceeași măsură. Însă, această includere nu conferă Uniunii o competență generală de a reglementa prelucrarea datelor în statele membre. Uniunea a fost abilitată să

⁷⁸ Articolul 2 alineatul (1) din RGPD.

⁷⁹ A se vedea de exemplu Hotărârea din 6 noiembrie 2003, Lindqvist (C-101/01, EU:C:2003:596, punctul 25), și Hotărârea din 13 mai 2014, Google Spain și Google (C-131/12, EU:C:2014:317, punctul 26) (în care se constată că operațiunea care constă în a încărca date cu caracter personal pe o pagină de internet constituie prelucrare).

⁸⁰ Aceste informații pot fi utilizate pentru a identifica reclamanta ca fiind autoare a încălcării normelor și astfel în mod clar „priv[esc] o persoană fizică identificată sau identificabilă” în sensul articolului 4 punctul 1 din RGPD.

⁸¹ A se vedea de exemplu Hotărârea din 6 noiembrie 2003, Lindqvist (C-101/01, EU:C:2003:596, punctul 26).

⁸² Concluziile avocatului general Szpunar prezentate în cauza WK (C-33/22, EU:C:2023:397, punctul 78).

reglementeze numai activitățile statelor membre *care se încadrează în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii*. Acestei limitări a competenței Uniunii exprimate în tratat și în RGPD trebuie să i se confere o anumită semnificație. În opinia noastră, în cazul în care o activitate de prelucrare a datelor într-un stat membru nu poate fi conectată (chiar la un nivel redus) cu un domeniu reglementat de dreptul Uniunii, RGPD nu se aplică.

87. Prelucrarea datelor cu caracter personal în scopul punerii în aplicare a reglementării antidoping a unui stat membru nu este, în opinia noastră, o activitate care, în stadiul actual de dezvoltare a dreptului Uniunii, plasează această activitate de prelucrare în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii.

88. Uniunea Europeană nu are competența de a reglementa activitățile sportive. Acest lucru nu s-a schimbat odată cu introducerea competenței de susținere a sportului prin articolul 165 TFUE⁸³. Cu toate acestea, Curtea a considerat că dreptul Uniunii se aplică sportului atunci când acesta este înțeles ca o activitate economică⁸⁴. În toate cazurile relevante, dreptul primar al Uniunii s-a aplicat restricțiilor polițienești referitoare la circulația transfrontalieră sau la concurența pe piața internă⁸⁵. Este adevărat că reglementările naționale antidoping pot fi interpretate ca un obstacol în calea liberei circulații. Or, prezenta cauză nu privește o asemenea situație.

89. Normele antidoping reglementează în primul rând sportul ca sport. Acestea privesc mai curând funcțiile sociale și educaționale ale sportului, iar nu aspectele sale economice, chiar dacă primele le pot influența pe cele din urmă. Cu toate acestea, chiar dacă nu are competențe de reglementare în domeniul sportului, Uniunea Europeană ar putea, teoretic, să armonizeze reglementările naționale antidoping, dacă acest lucru este justificat de necesitatea eliminării obstacolelor din calea circulației transfrontaliere. Totuși, în stadiul actual al dreptului, nu există norme ale Uniunii care să se refere, chiar și indirect, la politicile antidoping ale statelor membre.

90. Într-o astfel de situație, considerăm că este dificil să stabilim legătura necesară cu dreptul Uniunii pentru a considera împrejurările prezentei cauze drept o activitate a unui stat membru care intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii. Prin urmare, considerăm că RGPD nu se aplică în prezenta cauză.

91. În cazul în care Curtea consideră totuși că RGPD se aplică, vom proceda în continuare la interpretarea dispozițiilor, potrivit cererii adresate de USK.

92. În esență, organismul de trimitere este interesat de următoarele aspecte: în primul rând, dacă reglementarea austriacă (ADBG), care impune ca deciziile de constatare a încălcărilor reglementărilor antidoping să fie puse la dispoziția publicului larg, fără niciun control individualizat al proporționalității în ceea ce privește sportivii profesioniști, este în conformitate

⁸³ Cu privire la rolul articolului 165 TFUE, a se vedea Concluziile avocatului general Szpunar prezentate în cauza Royal Antwerp Football Club (C-680/21, EU:C:2023:188, punctele 48-55).

⁸⁴ A se vedea în această privință Weatherill, S., „Saving Football from Itself: Why and How to Re-make EU Sports Law”, *Cambridge Yearbook of European Legal Studies*, vol. 24, 2022, p. 8 și 9.

⁸⁵ Hotărârea din 15 decembrie 1995, Bosman (C-415/93, EU:C:1995:463, punctul 73 și urm.), Hotărârea din 18 iulie 2006, Meca-Medina și Majcen/Comisia (C-519/04 P, EU:C:2006:492, punctul 22 și urm.), Hotărârea din 1 iulie 2008, MOTOE (C-49/07, EU:C:2008:376, punctele 20-26), Hotărârea din 16 martie 2010, Olympique Lyonnais (C-325/08, EU:C:2010:143, punctul 27 și urm.), și Hotărârea din 13 iunie 2019, TopFit și Biffi (C-22/18, EU:C:2019:497, punctul 27 și urm.), precum și Concluziile avocatului general Rantos prezentate în cauza International Skating Union/Comisia (C-124/21 P, EU:C:2022:988, punctele 36-43), Concluziile avocatului general Rantos prezentate în cauza European Superleague Company (C-333/21, EU:C:2022:993, punctele 39-42), și Concluziile avocatului general Szpunar prezentate în cauza Royal Antwerp Football Club (C-680/21, EU:C:2023:188, punctele 34-36).

cu RGPD, și, în al doilea rând, dacă este necesară alegerea pe care a făcut-o NADA de a pune în aplicare această obligație de publicare prin afișarea de date în secțiunile disponibile publicului ale site-ului său internet.

93. Pentru acest motiv, organismul de trimitere adresează mai multe întrebări cu privire la interpretarea RGPD. Considerăm că a doua și a treia întrebare, care trebuie analizate împreună, sunt cele mai importante și mai complexe. Prin urmare, vom aborda mai întâi celelalte întrebări, înainte de a aborda apoi aspectele de legalitate și proporționalitate invocate de USK.

B. Cu privire la prima întrebare

94. Prin intermediul primei întrebări, USK solicită în esență să se stabilească dacă publicarea informațiilor că o anumită persoană a săvârșit o încălcare specifică în materie de dopaj constituie „date privind sănătatea” în sensul articolului 9 din RGPD.

95. În opinia noastră, răspunsul la această întrebare poate fi dedus atât din definiția „datelor privind sănătatea”, cât și din jurisprudența Curții.

96. Potrivit definiției de la articolul 4 punctul 15 din RGPD, „date privind sănătatea” înseamnă date cu caracter personal legate de sănătatea fizică sau mentală a unei persoane fizice, inclusiv prestarea de servicii de asistență medicală, care dezvăluie informații despre starea de sănătate a acesteia.

97. Toate părțile, cu excepția reclamantei, observă în mod corect că această definiție este compusă din două elemente. Primul element îl reprezintă cerința ca datele cu caracter personal în cauză să fie legate de *sănătatea* fizică sau mentală a unei persoane fizice. Cel de al doilea element îl reprezintă cerința ca aceste date să dezvăluie informații cu privire la *starea de sănătate* a persoanei fizice. Cu alte cuvinte datele cu caracter personal în cauză trebuie nu numai să fie legate într-un fel de starea de sănătate a persoanei vizate (implicând astfel o legătură slabă), ci trebuie de asemenea să permită deducerea din aceste informații a unor date privind sănătatea persoanei vizate (implicând astfel un aspect personalizat al informațiilor în cauză).

98. În speță, nu suntem convinși că acest din urmă criteriu, ca element determinant al stării subiective de sănătate a persoanei în cauză, este îndeplinit.

99. Într-adevăr, constatarea faptului că reclamanta a consumat sau s-a aflat în posesia anumitor substanțe interzise nu oferă nicio informație cu privire la starea sa de sănătate fizică sau psihică. La fel cum consumul de alcool nu este indicativ în privința aspectului dacă o persoană suferă de dependență de alcool, consumul sau deținerea de către reclamantă a substanțelor în discuție în prezenta cauză nu relevă nicio legătură *logică* sau *clară* cu sănătatea sa fizică sau mentală.

100. De asemenea, nu considerăm că s-ar putea reține o concluzie diferită din considerentul (35) al RGPD⁸⁶. Prima teză a acestuia clarifică în esență faptul că noțiunea de „date privind sănătatea” nu are „un termen de valabilitate”. A doua teză a acestuia enumeră în continuare informațiile care ar putea intra în această noțiune, fără a furniza însă vreo indicație că domeniul de aplicare al articolului 4 punctul 15 din RGPD ar trebui interpretat în mod diferit.

⁸⁶ În partea relevantă, acest considerent are următorul cuprins: „Datele cu caracter personal privind sănătatea ar trebui să includă toate datele având legătură cu starea de sănătate a persoanei vizate care dezvăluie informații despre starea de sănătate fizică sau mentală trecută, prezentă sau viitoare a persoanei vizate. Acestea includ [...] informații rezultate din testarea sau examinarea unei părți a corpului sau a unei substanțe corporale, inclusiv din date genetice și eșantioane de material biologic.”

101. Deși este desigur adevărat că, în Hotărârea Lindqvist, Curtea a constatat că noțiunea de „date privind sănătatea” trebuie interpretată în sens larg⁸⁷, această interpretare a fost dată în contextul Directivei privind protecția datelor, predecesoarea RGPD⁸⁸, care nu conținea o definiție specifică a noțiunii de „date privind sănătatea”. De asemenea, interpretarea Curții nu conținea o cerință privind o legătură care trebuie stabilită între datele în cauză și *starea de sănătate* a persoanei vizate. Ca atare, deși Hotărârea Lindqvist poate oferi unele orientări cu privire la interpretarea termenului, cu siguranță aceasta nu poate prevala asupra mențiunii legislative specifice a legiuitorului Uniunii introduse pentru a stabili legătura dintre datele privind sănătatea ale persoanei vizate și starea sa de sănătate⁸⁹.

102. În concluzie, ca răspuns la prima întrebare, propunem Curții să statueze că informația potrivit căreia un sportiv profesionist a săvârșit o încălcare a reglementării antidoping legată de utilizarea sau de tentativa de utilizare sau de deținere a unei substanțe sau a unei metode interzise nu constituie, în sine, „date privind sănătatea” în sensul articolului 9 din RGPD.

C. Cu privire la a patra întrebare

103. Prin intermediul celei de a patra întrebări, USK solicită în esență să se stabilească dacă divulgarea publică a numelui reclamantei, a încălcării reglementării antidoping în cauză și a sancțiunii aplicate acesteia constituie prelucrare a „datelor cu caracter personal referitoare la condamnări penale și infracțiuni” în sensul articolului 10 din RGPD.

104. NADA, WADA, precum și guvernele belgian, francez și polonez contestă calificarea sancțiunilor aplicate reclamantei drept „penale”. Pe această bază, ele concluzionează că articolul 10 din RGPD nu este aplicabil împrejurarilor din prezenta cauză.

105. Reclamanta, guvernul leton și Comisia susțin însă contrariul. Argumentația lor se întemeiază în esență pe teza potrivit căreia suspendarea impusă reclamantei are un impact personal semnificativ. În opinia acestora, sancțiunea implică nu numai consecințe financiare și o interdicție profesională relativ importantă, ci și consecințe indirecte care rezultă din punerea la stâlpul infamiei și din stigmatizarea care sunt inerente publicării (nerestricționate) a numelui reclamantei, alături de încălcarea comisă a reglementării antidoping și de sancțiunea aplicată. Ca urmare a acestei combinații, sancțiunea în discuție în prezenta cauză ar deveni de natură „penală”. Pe această bază, reclamanta susține, așadar, că ÖADR ar constitui o „autoritate de stat” în sensul articolului 10 din RGPD.

106. Suntem de acord cu reclamanta, cu guvernul leton și cu Comisia că, în speță, sancțiunea aplicată pentru încălcarea reglementărilor antidoping în cauză este de natură penală în sensul articolului 10 din RGPD.

⁸⁷ A se vedea Hotărârea din 6 noiembrie 2003 (C-101/01, EU:C:2003:596, punctul 50).

⁸⁸ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10, denumită în continuare „Directiva privind protecția datelor”).

⁸⁹ Care a fost redactată inițial într-un mod și mai restrictiv decât ceea ce figurează în versiunea finală a textului. A se vedea în acest sens Consiliul Uniunii Europene, Grupul de lucru pentru protecția datelor și schimbul de informații, „Regulamentul general privind protecția datelor – Proiectul revizuit al capitolelor I și II” (doc. 6828/13, 26 februarie 2013, p. 10) (care conține o sugestie de redactare în sensul stabilirii unei cerințe ca datele privind sănătatea în cauză să „dezvăluie informații cu privire la probleme de sănătate importante, tratamente și afecțiuni sensibile ale unei [...] persoane fizice”).

107. Este evident că fiecare dintre cele două noțiuni „din domeniul penal” prevăzute la articolul 10 din RDPG („condamnări penale” și „infracțiuni”) necesită o interpretare autonomă⁹⁰. În plus, având în vedere că ambele noțiuni au aceeași bază etimologică (care se regăsește în cuvântul „*criminalis*” din limba latină literară) și având în vedere că legiuitorul Uniunii a încercat să limiteze protecția sporită prevăzută la articolul 10 din RGPD numai la sfera penală⁹¹, aplicabilitatea acestei dispoziții depinde în esență de aspectul dacă sancțiunea relevantă aplicată este de natură penală⁹².

108. Pentru a stabili dacă o sancțiune este de natură penală, Curtea ia în considerare trei criterii: primul este calificarea juridică a faptei ilicite în dreptul intern, al doilea, natura însăși a faptei ilicite, iar al treilea, gradul de severitate a sancțiunii pe care persoana în cauză riscă să o suporte⁹³. Ultimele două dintre aceste criterii au, fără îndoială, o pondere mai mare⁹⁴.

109. În speță, reiese din dosar că publicarea informațiilor referitoare la suspendarea reclamantei ca urmare a încălcării normelor în materie de dopaj se referă la deținerea și utilizarea parțială de substanțe interzise. Astfel cum explică Comisia și sub rezerva confirmării, deținerea și/sau utilizarea unor astfel de substanțe constituie infracțiune în sensul articolului 28 alineatele (1) și (2) din ADBG. Potrivit cererii de decizie preliminară, consecințele acestei infracțiuni implică revocarea titlurilor și confiscarea premiilor în bani, precum și o interdicție de patru ani de participare la toate competițiile (naționale și internaționale). De asemenea, se pare că articolul 24 alineatul (4) din ADBG interzice reclamantei să fie angajată de organizații sportive contra unei remunerații în perioada interdicției.

110. După cum au admis toate părțile la prezenta procedură, aceste sancțiuni urmăresc scopul clar de sancționare a reclamantei pentru acțiunile sale, precum și de descurajare a acesteia (precum și a altor sportivi) să comită aceleași fapte.

111. Faptul că revocarea titlurilor este combinată nu numai cu confiscarea premiilor în bani (corectarea câștigurilor anterioare obținute în mod necuvenit), ci și cu o interdicție de desfășurare a unor activități profesionale pentru o perioadă limitată de timp adaugă un element sancționator care sporește în mod dramatic gravitatea consecințelor globale pentru acțiunile reclamantei.

112. Cu alte cuvinte, sancțiunea în discuție în prezenta cauză nu se limitează la simpla reparare a prejudiciului cauzat, ci are ca scop specific tocmai sancționarea reclamantei pentru acțiunile sale⁹⁵. Aceasta are, totodată, o funcție preventivă de descurajare a altor sportivi să comită încălcări ale reglementării antidoping.

⁹⁰ A se vedea Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare) (C-439/19, EU:C:2021:504, punctul 85 și jurisprudența citată) (în care se stabilește caracterul autonom al acestei noțiuni în dreptul Uniunii).

⁹¹ Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare) (C-439/19, EU:C:2021:504, punctele 77 și 78) [în care se constată că, spre deosebire de articolul 8 alineatul (5) din Directiva 95/46, domeniul de aplicare al articolului 10 din RGPD este limitat numai la domeniul penal].

⁹² În consecință, nu este necesar, în scopul prezentei cauze, să se stabilească dacă reclamanta a fost și condamnată penal.

⁹³ Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare) (C-439/19, EU:C:2021:504, punctul 87 și jurisprudența citată).

⁹⁴ Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare) (C-439/19, EU:C:2021:504, punctul 88 și jurisprudența citată) (în care se amintește că chiar pentru faptele ilicite care nu sunt calificate drept „penale” în dreptul național, un astfel de caracter poate totuși decurge, în scopul dreptului Uniunii, din însăși natura faptei ilicite și din gradul de severitate a sancțiunilor).

⁹⁵ A se vedea Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare) (C-439/19, EU:C:2021:504, punctul 89) (în care se explică că caracteristica intrinsecă a unei sancțiuni „penale” nu constă doar în repararea prejudiciului cauzat).

113. Această combinație de factori indică o faptă de natură penală care depășește pragul a ceea ce ar putea fi considerat altfel o abatere disciplinară sportivă⁹⁶.

114. Desigur, după cum observă în mod corect guvernul leton, acest lucru nu aduce atingere calificării naționale a faptelor în cauză. Această concluzie nu înseamnă nici că, într-un ansamblu de împrejurări diferite, pragul pentru constatarea naturii „penale” a unei sancțiuni individuale este în mod necesar atins⁹⁷. Cu toate acestea, după cum am explicat la punctul anterior, considerăm că sancțiunea deosebită aplicată reclamantei este de natură să atingă pragul a ceea ce se consideră a fi o condamnare penală și o infracțiune în sensul articolului 10 din RGPD.

115. Contrar susținerilor WADA, nu împărtășim opinia că ar fi util să se considere în general că încălcările reglementării antidoping, precum cele în discuție în prezenta cauză, sunt simple încălcări ale normelor (private) ale cluburilor sau organizațiilor sportive individuale. Deținerea sau utilizarea substanțelor în cazul reclamantei depășește cu mult posibila încălcare, de exemplu, a statutului clubului de șah din Knin (Croatia)⁹⁸.

116. Un astfel de comportament este interzis de reglementarea națională, ADBG, iar nu (numai) de normele private ale unui club sau ale unei organizații sportive. În plus, efectele indirecte asupra situației personale și profesionale a reclamantei, care decurg din dezaprobarea socială și stigmatizarea legate de constatarea unei încălcări a reglementării antidoping, depășesc cu mult lumea sportului⁹⁹. În sfârșit, faptul că încălcarea acestei reglementări poate constitui, în același timp, o abatere disciplinară în conformitate cu regulile unui club sportiv privat sau a unei organizații sportive private care urmăresc să reglementeze conduita membrilor săi (în speță, Regulile IAAF în materie de antidoping și de competiție) nu împiedică ca aceeași încălcare și aceleași sancțiuni să decurgă și din dreptul public al unui stat membru.

117. Pentru motivele de mai sus, considerăm că operațiunea de prelucrare în discuție privește „date cu caracter personal referitoare la condamnări penale și infracțiuni” în sensul articolului 10 din RGPD.

118. Care sunt consecințele acestei concluzii?

119. După cum am explicat anterior, constatarea potrivit căreia o operațiune de prelucrare intră în domeniul de aplicare al articolului 10 din RGPD impune ca interesele persoanei vizate să aibă o pondere mai mare în cadrul unei evaluări comparative față de divulgare¹⁰⁰. În virtutea formulării

⁹⁶ Cu privire la acest aspect, susținem astfel că prezenta situație depășește cadrul general admis în jurisprudența atât a Curții Europene a Drepturilor Omului (Curtea EDO), cât și a CAS în sensul că, *în general*, litigiile disciplinare legate de sport nu pot fi calificate ca fiind de natură penală. A se vedea în această privință Hotărârea CAS din 22 august 2011, Stichting Anti-Doping Autoriteit Nederland (NADO) & Koninklijke Nederlandsche Schaatsenrijders Bond (KNSB)/W. (2010/A/2311 & 2312, punctul 33) (în care se constată că atât dreptul elvețian, cât și jurisprudența CAS consideră, în general, litigiile legate de sport ca fiind de natură civilă).

⁹⁷ Guvernul francez face trimitere la Hotărârea Curții EDO din 6 noiembrie 2018, Ramos Nunes de Carvalho e Sá împotriva Portugaliei (CE:ECHR:2018:1106JUD005539113, în special § 67 (suspendarea din funcția de judecător pentru o perioadă consecutivă de 240 de zile) și § 127 (această suspendare nu îndeplinește pragul penal prevăzut la articolul 6 paragraful 1 din CEDO).

⁹⁸ Aceasta nu înseamnă că clubul de șah din Knin nu este o instituție de renume. Dimpotrivă, în folclorul croat se povestește că regele croat din perioada medievală Stjepan Držislav, care a condus primul stat croat din fortăreața Knin, a fost capturat în această regiune de către dogele venețian Pietro II Orseolo. Pentru a-și recăștiga libertatea, Držislav a jucat trei partide de șah împotriva dogelui venețian, a câștigat toate partidele și, în schimb, și-a obținut nu numai propria libertate, ci și pe cea a tuturor orașelor croate situate de-a lungul coastei Mării Adriatice. Pentru a-și sărbători victoria, Držislav a inclus motivul tablei de șah pe stemă.

⁹⁹ A se vedea în această privință Curtea EDO din 2 octombrie 2018, Mutu și Pechstein împotriva Elveției (CE:ECHR:2018:1002JUD004057510, § 182) (în care se explică că era necesară judecarea cauzei în mod public, în sensul articolului 6 paragraful 1 din CEDO, din moment ce interdicția de doi ani impusă reclamantului în urma dopajului „presupunea o anumită stigmatizare și risca să îi aducă atingere onoarei și reputației profesionale”).

¹⁰⁰ A se vedea Concluziile noastre prezentate în cauza Norra Stockholm Bygg (C-268/21, EU:C:2022:755, punctul 81).

acestei dispoziții, această prelucrare trebuie să aibă loc fie sub controlul unei „autorități de stat”, fie în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern care prevede garanții adecvate pentru drepturile și libertățile persoanei vizate.

120. În consecință, ca răspuns la a patra întrebare, propunem Curții să statueze că articolul 10 din RGPD trebuie interpretat în sensul că se aplică prelucrării datelor cu caracter personal referitoare la deținerea și utilizarea parțială de către un sportiv profesionist, în cadrul unei activități sportive, a unor substanțe care figurează pe lista substanțelor interzise a WADA.

D. Cu privire la a cincea întrebare

121. Prin intermediul celei de a cincea întrebări, adresată numai în cazul unui răspuns afirmativ la a patra întrebare, USK solicită în esență să se stabilească dacă prelucrarea datelor cu caracter personal ale reclamantei referitoare la încălcările reglementării antidoping săvârșite de aceasta face din USK o „autoritate de stat” în sensul articolului 10 din RGPD.

122. Astfel cum am explicat, în împrejurările din prezenta cauză, USK prelucrează într-adevăr „date cu caracter personal referitoare la condamnări penale și infracțiuni”, în sensul articolului 10 din RGPD. Cu toate acestea, în desfășurarea acestei activități, USK nu acționează ca „autoritate de stat” ce controlează prelucrarea acestor date.

123. Dimpotrivă, din articolul 5 alineatul (6) și din articolul 6 alineatul (5) din ADBG rezultă că legiuitorul austriac a împuternicit NADA să își asume rolul de „autoritate de stat” pentru a controla printre altele activitățile de prelucrare de către USK a tipului de date cu caracter personal care intră în domeniul de aplicare al articolului 10 din RGPD.

124. Responsabilitatea materială pentru prelucrarea corectă a datelor cu caracter personal în contextul sarcinilor USK, inclusiv publicarea rezultatelor deciziilor sale, pare, prin urmare, să revină NADA.

125. În consecință, simplul fapt că USK prelucrează date cu caracter personal care intră în domeniul de aplicare al articolului 10 din RGPD nu face ca acest organism să devină în mod automat o „autoritate de stat” în sensul acestei dispoziții.

126. Prin urmare, propunem Curții să statueze, ca răspuns la a cincea întrebare, că atunci când este însărcinat cu reexaminarea unei decizii de constatare a unei încălcări a reglementării antidoping, un organism nu devine în mod automat o „autoritate de stat” în sensul articolului 10 din RGPD, în cazul în care dreptul național atribuie unei alte instituții sarcina de a supraveghea această prelucrare de date.

E. Cu privire la a doua și la a treia întrebare

127. Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, pe care propunem să le analizăm împreună, USK solicită în esență să se stabilească dacă divulgarea către publicul larg, prin intermediul publicării pe un website liber accesibil, a datelor cu caracter personal ale unui sportiv profesionist, împreună cu încălcarea normelor comisă de către acesta și cu suspendarea care îi este impusă, este compatibilă cu condițiile de legalitate și de reducere la minimum a datelor prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (c) și la articolul 6 alineatul (3) din RGPD.

128. În temeiul ADBG, ÖADR¹⁰¹ sau, în cazul în care se depune o cerere de reexaminare a deciziei sale, USK¹⁰² trebuie să pună la dispoziția publicului decizia finală privind anumite încălcări ale reglementării antidoping. Aceste informații trebuie să includă numele sportivului, sportul pe care l-a practicat, încălcarea reglementării antidoping în cauză și sancțiunile aferente. Potrivit articolului 5 alineatul (6) punctul 4 din ADBG, publicarea este încredințată NADA, care este desemnată drept operator de date în acest scop. ADBG stabilește că această divulgare este automată în cazul sportivilor profesioniști și, în general, opțională pentru sportivii amatori. ADBG nu reglementează ea însăși modalitățile de divulgare. Prin urmare, alegerea de a publica informațiile necesare pe site-ul său internet a fost exclusiv decizia NADA.

129. Întrebările adresate de USK ridică, în opinia noastră, mai multe probleme. În primul rând, impune RGPD un control al proporționalității de către un operator de date în fiecare caz individual înainte de divulgarea datelor cu caracter personal prin intermediul publicării pe internet sau proporționalitatea acestei publicări poate fi stabilită în prealabil de dreptul comun? În cazul primei ipoteze, cu alte cuvinte, dacă este necesar un control al proporționalității individualizat, ar rezulta că ADBG contravine RGPD deoarece nu pare să permită realizarea unui astfel de control. În al doilea rând, în cazul în care controlul proporționalității poate să fie efectuat, în principiu, *in abstracto*, în temeiul dreptului național, operatorului fiindu-i impusă o obligație automată, a doua întrebare adresată Curții este dacă ADBG îndeplinește cerința proporționalității impusă la articolul 6 alineatul (3) din RGPD. În al treilea rând, în cazul în care divulgarea automată către publicul larg a informațiilor referitoare la o decizie de încălcare a reglementării antidoping este proporțională cu scopul legitim al reglementării (scopurile legitime ale acesteia), este necesar ca informațiile respective să fie publicate pe site-ul internet accesibil publicului al unei organizații antidoping? Vom aborda pe rând fiecare dintre aceste aspecte.

1. Impune RGPD realizarea unui control al proporționalității de către operatorul de date în fiecare caz în parte?

130. În aplicarea RGPD, este necesar mai întâi să se stabilească cine este operatorul de date în ceea ce privește o anumită operațiune de prelucrare. Articolul 5 alineatul (2) din acesta prevede că operatorul este responsabil de respectarea principiilor prelucrării datelor enumerate la articolul 5 alineatul (1) din RGPD și trebuie să fie în măsură să demonstreze această respectare.

131. Potrivit articolului 4 punctul 7 din RGPD, operatorul de date este o persoană care stabilește scopurile și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal. În a doua parte a aceleiași dispoziții, se clarifică faptul că, „atunci când scopurile și mijloacele prelucrării sunt stabilite prin dreptul Uniunii sau dreptul intern, operatorul sau criteriile specifice pentru desemnarea acestuia pot fi prevăzute în dreptul Uniunii sau în dreptul intern”. În speță, scopurile, dar nu neapărat mijloacele operațiunii de prelucrare în discuție sunt stabilite în mod expres (sau cel puțin implicit) de ADBG, care, în același timp, desemnează NADA drept operator de date.

132. Prin urmare, NADA este operator în scopul prelucrării datelor cu caracter personal ale reclamantei atunci când le publică pe site-ul său internet. În opinia noastră, acest lucru nu împiedică ca USK să fie calificată drept operator în ceea ce privește aceeași operațiune de prelucrare¹⁰³. În cele din urmă, potrivit ADBG, NADA nu face decât să pună în aplicare obligația

¹⁰¹ Articolul 21 alineatul (3) din ADBG.

¹⁰² Articolul 23 alineatul (14) din ADBG.

¹⁰³ A se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iulie 2019, Fashion ID (C-40/17, EU:C:2019:629, punctul 67 și jurisprudența citată) (în care se explică că noțiunea de operator poate privi mai mulți actori care participă la prelucrarea datelor cu caracter personal).

de comunicare care revine USK în temeiul ADBG. Acest lucru ar putea deveni important în cazul în care Curtea ar statua (contrar a ceea ce vom propune) că operatorul trebuie să efectueze un control al proporționalității în fiecare caz în parte. În acest caz, s-ar pune întrebarea dacă NADA sau USK ar trebui să fie organismul care ar trebui să efectueze acest control.

133. Pentru a fi considerată legală, orice prelucrare a datelor cu caracter personal trebuie, în conformitate cu RGPD, să fie efectuată pe baza unuia dintre motivele prevăzute la articolul 6 din acesta. Fără a încerca să explicăm în acest context diferența dintre articolul 6 alineatul (1) litera (c) și articolul 6 alineatul (1) litera (e), există în speță un consens în sensul că NADA ar acționa în temeiul uneia sau chiar al ambelor dispoziții atunci când publică datele cu caracter personal ale reclamantei pe site-ul său internet ¹⁰⁴.

134. Atunci când temeiul juridic al prelucrării se bazează pe una dintre cele două dispoziții pe care le-am menționat la punctul anterior, articolul 6 alineatul (3) din RGPD prevede că reglementarea care impune prelucrarea datelor cu caracter personal, în speță ADBG, urmărește un obiectiv de interes public și este proporțională cu obiectivul legitim urmărit.

135. În cazul în care legiuitorul a evaluat într-adevăr comparativ diferitele interese implicate în scopul satisfacerii unui anumit interes public și a decis că anumite prelucrări sunt justificate, ar trebui operatorul să efectueze întotdeauna un control distinct al proporționalității în fiecare caz în parte? Sau obligația ce îi revine în temeiul articolului 5 alineatul (2) din RGPD de a demonstra respectarea principiului reducerii la minimum a datelor ar fi îndeplinită prin raportare la obligația impusă legiuitorului?

136. În opinia noastră, RGPD nu impune efectuarea unui control al proporționalității în fiecare caz individual de prelucrare a datelor de către un operator. Dimpotrivă, operatorul se poate baza – am afirma chiar că trebuie să se bazeze – pe controlul proporționalității efectuat de legiuitor. Controlul proporționalității efectuat de legiuitor nu poate fi individualizat. Totuși, acesta poate, în mod abstract, să țină seama de interesele în materie de protecție a datelor ale unui anumit grup de persoane și să le evalueze comparativ în raport cu alte interese sociale aflate în joc.

137. Reglementările care permit (sau impun) prelucrarea datelor pot adopta o abordare diferită. Acestea pot prevedea ca anumite prelucrări de date să fie efectuate în cazul în care operatorul consideră că acest lucru este necesar într-un context predeterminat. În acest caz, controlul proporționalității va trebui să fie efectuat de către operator în fiecare caz în parte. Totuși, reglementarea poate de asemenea, precum în speță, să mandateze un anumit tip de prelucrare a datelor pentru a atinge un anumit obiectiv. Într-o asemenea situație, nu identificăm în RGPD nicio dispoziție care ar impune sau chiar ar permite operatorului de date în discuție să pună la îndoială controlul proporționalității efectuat de legiuitor. Într-un astfel de caz, RGPD nu impune un control suplimentar al proporționalității în fiecare caz în parte. Bineînțeles, controlul proporționalității realizat de legiuitor ca atare poate fi contestat în fața instanțelor de către persoanele vizate sau chiar de către operatori. Însă, cu excepția cazului în care contestă cu succes controlul proporționalității realizat de legiuitor, operatorul de date *este obligat*, într-o situație precum cea din speță, să efectueze prelucrarea datelor.

¹⁰⁴ În această privință, Curtea a recunoscut deja că aceeași operațiune de prelucrare poate corespunde mai multor motive de prelucrare legitimă. A se vedea în această privință Hotărârea din 9 martie 2017, Manni (C-398/15, EU:C:2017:197, punctul 42). A se vedea de asemenea Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 71), în care Curtea a constatat că un singur motiv de legitimitate este suficient în temeiul articolului 6 din RGPD.

138. Acest tip de interpretare a RGPD este în conformitate cu principiul democrației și nu contravine textului acestui regulament.

139. Într-o societate democratică, legiuitorul are tocmai sarcina de a găsi echilibrul adecvat între drepturile și interesele aflate în conflict. A lăsa acest exercițiu în seama unei instituții independente, dar care nu răspunde politic, chiar dacă uneori este necesară, este o soluție mai puțin democratică.

140. În plus, după cum a subliniat pe bună dreptate WADA, a face ca publicarea încălcărilor reglementării antidoping să depindă de decizia discreționară a organismelor naționale antidoping în fiecare caz în parte ar putea duce la abuzuri și corupție, în special ținând seama de interesul important al sportivilor, al cluburilor sau chiar al guvernelor de a împiedica o astfel de publicare. Aceasta poate conduce, de asemenea, la o inegalitate de tratament între sportivii care, având în vedere că au comis încălcări ale reglementării antidoping, se află, de fapt, într-o situație comparabilă.

141. În plus, însuși textul RGPD permite și chiar impune ca legiuitorul să efectueze controlul proporționalității. Articolul 4 punctul 7 din RGPD prevede posibilitatea ca scopurile și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal să fie stabilite de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, iar nu de operator. Articolul 6 alineatul (3) din RGPD impune ca reglementarea care permite prelucrarea datelor să facă obiectul unui control al proporționalității.

142. Prin urmare, considerăm că RGPD nu impune ca NADA (sau USK) să aprobe publicarea încălcării reglementării antidoping săvârșite de către sportivii profesioniști în fiecare caz în parte.

143. Ajungem astfel la cel de al doilea aspect invocat în cadrul celei de a doua și al celei de a treia întrebări – dacă legiuitorul austriac a stabilit un echilibru admisibil între diferitele interese implicate atunci când a impus ca datele cu caracter personal ale reclamantei, alături de încălcarea reglementării antidoping în cauză și de suspendarea care i-a fost impusă, să fie puse la dispoziția publicului larg.

2. Este justificată divulgarea către publicul larg impusă de ADBG?

144. Amintim că ADBG prevede că USK (sau ÖADR) *trebuie să informeze publicul larg* cu privire la deciziile sale, *menționând numele* persoanelor în cauză, precum și durata suspendării și motivele suspendării. Această obligație privește *în principal sportivii profesioniști* și, în anumite situații, și sportivii amatori. În plus, ADBG permite un control suplimentar al proporționalității atunci când se adoptă decizii cu privire la publicarea încălcărilor normelor săvârșite de sportivii amatori și de persoanele vulnerabile.

145. Reclamanta se întreabă dacă informarea publicului larg în cazul său particular este justificată. NADA, WADA, Comisia și toate statele membre participante nu consideră că o astfel de divulgare ridică vreo problemă.

146. Chiar dacă există și alte motive pentru a proceda astfel, majoritatea discuțiilor (în partea scrisă și orală a procedurii) s-au referit la două posibile justificări ale informării publicului larg: (i) descurajarea oricărei persoane care practică sportul să comită o încălcare a reglementării antidoping și (ii) evitarea eludării suspendărilor prin informarea cu privire la suspendarea respectivă a tuturor persoanelor care ar putea sponsoriza sau angaja sportivul în cauză.

147. Trebuie efectuată o evaluare a proporționalității¹⁰⁵ în raport cu fiecare justificare propusă. Prin urmare, vom analiza, pe rând, dacă informarea publicului larg poate fi justificată de unul dintre cele două scopuri declarate sau de ambele. Controlul proporționalității în lumina fiecărei justificări presupune mai multe etape. Curtea trebuie să evalueze dacă informarea publicului larg este adecvată pentru atingerea obiectivului declarat. În caz afirmativ, Curtea trebuie să analizeze în continuare aspectul dacă această măsură este necesară, ceea ce, la rândul său, impune aprecierea aspectului dacă exista o altă măsură prin care putea fi atins același obiectiv, dar care ar fi adus mai puțină atingere dreptului fundamental la protecția datelor al persoanei vizate. În sfârșit, Curtea ar putea considera că ingerința în viața privată a acestei persoane a fost de asemenea proporții, încât nu poate fi justificată prin beneficiul care va fi obținut prin obiectivul proclamat.

a) Prima justificare: prevenirea prin descurajare

148. În opinia noastră, punerea la dispoziția publicului larg a informațiilor personalizate privind încălcarea unei reglementări antidoping și consecințele acesteia ar putea descuraja atât sportivi profesioniști, cât și pe cei amatori să comită încălcări similare. Măsura este adecvată și în sens preventiv, prin faptul că îi face pe tineri, care abia au intrat în lumea sportului și care ar putea dori să devină într-o zi sportivi profesioniști, să conștientizeze consecințele deciziei lor de a recurge, de exemplu, la substanțe interzise pentru a obține rezultate mai bune. Prin urmare, nu avem îndoieli cu privire la caracterul adecvat al măsurii în cauză pentru scopul declarat.

149. Întrebarea mai dificilă este dacă informarea publicului larg cu privire la numele sportivului individual este necesară pentru a descuraja alți sportivi să se angajeze ei înșiși în încălcări similare ale reglementării antidoping. În această privință, ar trebui să se țină seama de avizul Grupului de lucru pentru protecția datelor instituit în temeiul articolului 29 (denumit în continuare „Grupul de lucru instituit în temeiul articolului 29”), precursorul actualului Comitet European pentru Protecția Datelor, în care s-a examinat proporționalitatea unor norme similare ale WADC¹⁰⁶. Grupul de lucru instituit în temeiul articolului 29 a considerat că, pentru a descuraja alți sportivi, ar fi suficient să se publice informații anonime cu privire la încălcări și la sancțiuni¹⁰⁷.

150. Nu suntem de acord cu acest punct de vedere. Este adevărat că un efect disuasiv rezultă deja din severitatea sancțiunilor respective. Cu toate acestea, cunoașterea posibilității ca numele unei persoane să fie publicat în legătură cu o încălcare a reglementării antidoping are un efect disuasiv suplimentar și mai puternic. În timp ce un tânăr sportiv care încearcă să facă carieră poate lua în calcul că merită să riște dacă sancțiunea preconizată este o suspendare de câteva luni sau chiar de câțiva ani, s-ar putea ca el să se gândească mai bine odată ce își dă seama că *publicul larg* va afla despre încălcarea comisă. Prin urmare, publicarea anonimă nu poate fi considerată o măsură care îndeplinește același obiectiv într-un mod la fel de eficient¹⁰⁸.

¹⁰⁵ Controlul proporționalității este o etapă necesară pe care Curtea trebuie să o parcurgă pentru a reține că o restricție a unui drept fundamental este justificată [articolul 52 alineatul (1) din cartă]. În ceea ce privește dreptul fundamental la protecția datelor, principiul proporționalității este reafirmat la articolul 5 alineatul (1) litera (c) (principiul reducerii la minimum a datelor) și la articolul 6 alineatul (3) din RGPD.

¹⁰⁶ Grupul de lucru instituit în temeiul articolului 29, „Al doilea aviz nr. 4/2009 referitor la standardul internațional privind protecția vieții private și a datelor cu caracter personal al Agenției Mondiale Antidoping (WADA), la dispozițiile relevante ale Codului WADA și la alte aspecte din domeniul vieții private, în contextul combaterii dopajului în sport de către WADA și organizațiile (naționale) antidoping” (WP 162, adoptat la 6 aprilie 2009, 0746/09/EN) (denumit în continuare „Avizul 4/2009 al Grupului de lucru instituit în temeiul articolului 29”).

¹⁰⁷ Avizul 4/2009 al Grupului de lucru instituit în temeiul articolului 29, p. 17, punctul 3.6.2.

¹⁰⁸ În cadrul aprecierii necesității unei măsuri, Curtea a utilizat deja acest criteriu pentru a stabili dacă măsura alternativă ar fi la fel de eficientă. A se vedea în această privință Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 85 și jurisprudența citată).

151. Grupul de lucru instituit în temeiul articolului 29 a considerat, de asemenea, că o publicare unică efectuată imediat în urma unei decizii de confirmare a unei încălcări a reglementării antidoping ar putea fi o măsură adecvată, dar mai puțin restrictivă. Nu suntem de acord nici cu privire la acest argument. Informațiile disponibile pe toată durata sancțiunii au mai multe șanse de a ajunge la publicul vizat. În plus, nu vedem în ce mod publicarea, de exemplu, a unui singur comunicat de presă pe internet ar aduce mai puțin atingere decât publicarea unui tabel care conține aceleași informații. De fapt, un astfel de comunicat de presă ar putea rămâne disponibil mult mai mult timp decât tabelul care enumeră sportivii suspendați, acesta din urmă fiind eliminat la expirarea suspendării. Este adevărat, astfel cum a subliniat reclamanta, că, dacă suspendarea este pe viață, și respectiva mențiune din tabel ar rămâne online pe viață. Cu toate acestea, în măsura în care conține informații exacte, acest tip de ingerință în dreptul persoanei vizate la protecția datelor nu este excesiv de dur (chiar dacă se poate pune întrebarea dacă această sancțiune este exagerată, dar aceasta este o altă problemă), în timp ce beneficiul de a descuraja tinerii sportivi prin asigurarea conștientizării unei astfel de posibilități nu poate fi subestimat. În orice caz, în prezenta cauză, suspendarea durează patru ani, după care datele personale ale reclamantei vor fi înlăturate din tabel.

152. În sfârșit, se poate pune întrebarea dacă este necesară publicarea fiecărei încălcări a reglementării antidoping, dacă numai încălcările mai grave ar trebui aduse la cunoștința publicului, dacă doar în cazul celor care încalcă în mod repetat normele ar trebui să fie publicat numele și dacă ar trebui să se ia în considerare nivelul la care sportivii participă la competiții sportive sau și alți factori.

153. În opinia noastră, este necesar să se lase legiuitorului o anumită marjă de apreciere în analiza acestor factori. S-ar putea, de exemplu, ca publicarea doar a unor încălcări să facă mai ușoară decizia de a comite alte încălcări. Dacă s-ar publica doar încălcările repetate, tinerii sportivi ar putea lua în calcul acest aspect și ar putea decide că pot risca o singură dată, deoarece numele lor nu va fi făcut public pentru o singură încălcare¹⁰⁹. Există mai multe preocupări și argumente care pot fi invocate.

154. Legiuitorul austriac pare să fi luat în considerare diferite preocupări pentru a atinge obiectivul preventiv de descurajare a posibilelor încălcări ale reglementării antidoping. Evaluarea comparativă a intereselor implicate realizată de acesta a condus la instituirea anumitor limite și excepții de la regulă, în privința cărora legiuitorul a considerat în mod evident că nu aduc atingere obiectivului urmărit. Acesta a exclus minorii, persoanele vulnerabile și, în majoritatea cazurilor, sportivii amatori. Nu a fost prezentat Curții niciun argument convingător care să îi permită să pună sub semnul întrebării aprecierea legiuitorului potrivit căreia norma în discuție este necesară în scopuri preventive în cazul sportivilor profesioniști.

155. Prin urmare, considerăm că măsura care impune divulgarea personalizată către publicul larg a încălcărilor reglementării antidoping de către sportivii profesioniști este adecvată și necesară pentru a descuraja sportivii actuali și viitori să comită astfel de încălcări.

¹⁰⁹ Prin urmare, nu este posibil să se rețină în mod automat concluzii dintr-un context diferit, cum ar fi de exemplu cel în discuție în Hotărârea din 22 iunie 2021, *Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare)* (C-439/19, EU:C:2021:504), referitoare la întrebarea dacă publicarea de informații despre persoanele care au comis pentru prima dată o încălcare este disproporționată (*idem*, punctul 115). În acest caz, publicarea punctelor de penalizare impuse pentru încălcarea regulilor de circulație a fost considerată inutilă în cazul celor aflați la prima abatere. Cu toate acestea, justificarea în contextul în care Curtea a trebuit să hotărască a fost îmbunătățirea siguranței rutiere (*idem*, punctul 107). Într-adevăr, este posibil ca cei care încalcă pentru prima dată regulile de circulație să nu pună în pericol traficul. Cu toate acestea, publicarea numelor celor care încalcă pentru prima dată reglementarea antidoping ar putea fi considerată necesară pentru a-i descuraja pe tinerii sportivi să fie tentați să utilizeze substanțe interzise.

156. În cele din urmă, ingerința în drepturile sportivilor profesioniști nu este atât de gravă, încât să nu poată fi justificată de scopul preventiv al măsurii în cauză. Ceea ce se publică este numele sportivului, sportul pe care îl practică, încălcarea comisă a normelor și durata suspendării impuse. Aceste informații nu dezvăluie niciun element care nu țin de viața profesională a sportivului în cauză și relevă doar consecințele comportamentului ilicit pe care acesta le cunoștea atunci când a decis să comită încălcarea respectivă.

b) A doua justificare: prevenirea eludării unei suspendări

157. Cealaltă justificare care a fost sugerată în cursul procedurii este necesitatea de a informa părțile interesate relevante că sportivul în cauză nu poate participa la niciun tip de angajament legat de orice sport atât timp cât suspendarea este valabilă. În acest mod, se asigură eficiența sancțiunii și prevenirea eludării acesteia.

158. Publicarea accesibilă tuturor este, cu siguranță, adecvată în scopul informării persoanelor care ar dori să sponsorizeze un sportiv, să invite sportivul să participe la o competiție organizată sau să îl angajeze în orice calitate legată de sport. Pentru acest motiv, părțile interesate trebuie să știe că sportivul a fost suspendat. Prin urmare, măsura prevăzută de ADBG este adecvată scopului declarat.

159. Și în acest context, întrebarea mai dificilă este dacă o astfel de măsură este necesară.

160. Orice argumente legate de anonimizare nu pot fi plasate în contextul acestui scop public. Pentru a informa părțile interesate vizate, este necesar să se precizeze tocmai numele sportivului suspendat.

161. Invocând avizul Grupului de lucru instituit în temeiul articolului 29, reclamanta consideră totuși că, pentru scopul declarat, nu este necesară informarea publicului larg. Ar fi suficient să fie informate organizațiile sportive și sponsorii potențiali sau actuali. Ca răspuns, WADA și NADA au susținut că este imposibil să știe dinainte pe cine să informeze. În plus, în orice moment, o nouă persoană ar putea deveni persoana vizată de astfel de informații, de exemplu proprietarul unei săli de sport nou-înființate.

162. Grupul de lucru instituit în temeiul articolului 29 a propus o măsură potențial mai puțin extinsă de natură a împiedica eludarea unei suspendări, bazată pe introducerea unui certificat de bună reputație¹¹⁰. Înțelegem această propunere ca referindu-se la o procedură în cadrul căreia, înainte de participarea la competiții, înainte de a oferi unei persoane un loc de muncă în domeniul sportului sau înainte de a decide cu privire la sponsorizarea unui sportiv, organizatorii de competiții, potențialii angajatori și sponsori ar solicita un astfel de certificat care să fie prezentat de către sportivul în cauză. Pentru a-și îndeplini funcția, acest certificat ar trebui să fie furnizat la nivel mondial și internațional și, prin urmare, ar implica diferite aspecte în materie de prelucrare a datelor, cum ar fi transferul acestor date către o organizație internațională. În orice caz, un astfel de sistem nu există în prezent. Ca mesaj adresat WADA de a lua în considerare introducerea unui astfel de sistem, sugestia Grupului de lucru instituit în temeiul articolului 29 ar putea avea o anumită pondere. Cu toate acestea, atât timp cât acest sistem nu este instituit, legiuitorul austriac nu îl poate utiliza ca măsură mai puțin restrictivă pentru a informa părțile interesate.

¹¹⁰ Avizul 4/2009 al Grupului de lucru instituit în temeiul articolului 29, p. 17, punctul 3.6.1.

163. Având în vedere că informarea țintită nu este eficientă, întrucât este posibil să nu se știe cine ar putea avea nevoie de astfel de informații și deoarece în prezent nu există un sistem adecvat de certificate de bună reputație, considerăm că măsura în cauză este atât adecvată, cât și necesară pentru atingerea obiectivului de prevenire a eludării suspendării.

164. La aceasta se mai poate adăuga un alt argument, astfel cum a fost invocat de NADA în ședință, potrivit căruia, la rândul ei, angajarea sportivului suspendat reprezintă o încălcare a codului antidoping¹¹¹. Prin urmare, cunoașterea sportivilor suspendați pare necesară pentru a evita, de asemenea, eventualele încălcări indirecte ale reglementării antidoping.

165. În sfârșit, tabelul care conține numele, încălcările normelor și suspendarea sportivilor și care este publicat pe site-ul internet al NADA se actualizează periodic. Informațiile sunt eliminate la expirarea suspendării. Aceasta înseamnă că datele cu caracter personal ale reclamantei nu rămân pe acest website mai mult decât este necesar pentru a preveni eludarea suspendării ei.

3. Are vreo importanță publicarea pe internet?

166. ADBG impune ca informațiile solicitate să fie comunicate publicului larg, dar nu precizează metoda prin care trebuie realizat acest lucru. A fost decizia NADA să publice informațiile respective pe site-ul său internet.

167. Reclamanta a contestat această decizie, considerând că publicarea online pe internet este o ingerință prea gravă și că publicarea offline sau, cel puțin, introducerea unui sistem de conectare cu parolă pentru a accesa informațiile publicate ar reprezenta măsuri care aduc mai puțină atingere drepturilor fundamentale ale sportivilor.

168. Această idee, potrivit căreia publicarea pe internet este o ingerință prea gravă, a fost exprimată și de alte persoane, de exemplu de către membrii Grupului de lucru instituit în temeiul articolului 29¹¹² sau de către judecătorii care au formulat opinia separată la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza L.B. împotriva Ungariei¹¹³.

169. Putem să răspundem foarte pe scurt la această întrebare. În cazul în care obligația de a pune la dispoziția publicului larg informații care includ date cu caracter personal este considerată justificată, singura modalitate de îndeplinire a acestei obligații în societatea modernă este publicarea pe internet. În același mod în care, după inventarea tiparului de către Gutenberg, nimeni nu ar putea cere unei persoane să umble din poartă în poartă pentru a anunța știrile, odată cu apariția internetului, publicarea în formă tipărită (de exemplu, sub forma unui buletin informativ) nu mai este un mijloc adecvat de punere la dispoziția publicului larg a informațiilor. A solicita publicarea offline este același lucru cu a solicita permisiunea de eludare a obligației de a informa publicul larg.

170. În avizul său 4/2009, Grupul de lucru instituit în temeiul articolului 29 a afirmat că publicarea pe internet este considerată o ingerință mai gravă decât publicarea prin mijloace offline¹¹⁴. Argumentul său principal a fost că cea dintâi implică faptul că oricine poate consulta

¹¹¹ Articolul 1 alineatul (2) punctul 10 din ADBG prevede că este considerată o încălcare separată fapta „altei persoane” de a ajuta sau de a încerca să ajute un sportiv suspendat să încalce perioada de suspendare impusă respectivului sportiv.

¹¹² Avizul 4/2009 al Grupului de lucru instituit în temeiul articolului 29, p. 17, punctul 3.6.2.

¹¹³ Curtea EDO, Hotărârea din 9 martie 2023 (CE:ECHR:2023:0309JUD003634516).

¹¹⁴ Avizul 4/2009 al Grupului de lucru instituit în temeiul articolului 29, p. 17, punctul 3.6.2.

datele. Este adevărat, dar aceasta este tocmai ideea care stă la baza cerinței ca informațiile să fie puse la dispoziția publicului larg. Al doilea argument invocat de Grupul de lucru instituit în temeiul articolului 29 se referea la faptul că informațiile de pe internet pot fi utilizate în alte scopuri și pot face obiectul unor prelucrări ulterioare. Este adevărat că este mai ușor să se reprelucreze informațiile care se află deja pe internet. Cu toate acestea, în cele din urmă, nu există nicio diferență între posibilitatea de a folosi în alt scop informațiile care sunt publicate pe internet și posibilitatea de a folosi informațiile care sunt tipărite într-un buletin informativ. Informațiile privind încălcările reglementării antidoping publicate într-un buletin informativ pot fi utilizate la fel de bine, de exemplu, de jurnaliști și pot fi publicate pe un portal de știri online.

4. Concluzie intermediară

171. Prin urmare, considerăm că publicarea obligatorie a încălcării reglementării antidoping în cauză de către un sportiv profesionist pe site-ul internet accesibil publicului al unei autorități antidoping este atât adecvată, cât și necesară pentru atingerea funcției preventive de descurajare a sportivilor actuali și viitori să comită o încălcare similară a normelor, precum și pentru a împiedica eludarea suspendării de către sportivi.

172. Având în vedere cele de mai sus, propunem Curții să răspundă la a doua și la a treia întrebare că articolul 5 alineatul (1) litera (c) și articolul 6 alineatul (3) din RGPD nu se opun practicii unei autorități naționale însărcinate cu promovarea, coordonarea și monitorizarea unui program național de control al dopajului de a divulga pe site-ul său internet, într-un mod accesibil publicului, datele cu caracter personal ale unui sportiv profesionist în legătură cu o încălcare a reglementării antidoping.

V. Concluzie

173. Având în vedere cele de mai sus, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Unabhängige Schiedskommission (Comisia Independentă de Arbitraj, Austria) după cum urmează:

- 1) Informația potrivit căreia un sportiv profesionist a săvârșit o încălcare a reglementării antidoping legată de utilizarea sau de tentativa de utilizare ori de deținere a unei substanțe sau a unei metode interzise nu constituie, în sine, „date privind sănătatea” în sensul articolului 9 din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor).
- 2) Articolul 5 alineatul (1) litera (c) și articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul 2016/679 trebuie interpretate în sensul că nu se opun practicii unei autorități naționale însărcinate cu promovarea, coordonarea și monitorizarea unui program național de control al dopajului de a divulga pe site-ul său internet, într-un mod accesibil publicului, datele cu caracter personal ale unui sportiv profesionist în legătură cu o încălcare a reglementării antidoping.
- 3) Articolul 10 din Regulamentul 2016/679

trebuie interpretat în sensul că se aplică prelucrării datelor cu caracter personal referitoare la deținerea și utilizarea parțială de către un sportiv profesionist, în legătură cu o activitate sportivă, a substanțelor care figurează pe lista substanțelor interzise a Agenției Mondiale Antidoping.

- 4) Atunci când este însărcinat cu reexaminarea unei decizii de constatare a unei încălcări a reglementării antidoping, un organism nu devine în mod automat o „autoritate de stat” în sensul articolului 10 din Regulamentul 2016/679.

Totuși, acest lucru este valabil numai atât timp cât controlul efectuat de un organism desemnat ca atare este asigurat în alt mod în temeiul dreptului național.